THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 14 APRIL 15, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

The Light of God's Countenance

> Offer sacrifices of righteousness and put your trust in the Lord. There be many that say, Who will shew us any good? Lord, lift thou up the light of thy countenance upon us. Thou hast put gladness in my heart, more than in the time that their corn and their wine increased.
>
> Ps. 4:5-7.

Blessed joy!

A gladness in the heart that surpasses the rejoicings of those that bathe in the luxuries of ever increasing wine and oil!

A joy, that is caused by the blessed light of God's countenance lifted up over us! A gladness that flows from the sole Fount of all real joy, our gracious covenant-Jehovah!

He that knows the covenant-fellowship of Jehovah, that has once tasted the all-surpassing joy, the riches of grace, the peace-affording trust there is in the assurance that the countenance, the lighted countenance of the Lord is shining upon us from above, cannot but repeat the prayer of the poet: Lord, lift thou up the light of thy countenance upon us! Then all is well! For, then I know that there will be gladness in my heart more than all the joy of those whose treasure is in the world! . . . .

Lord, lift up the light of thy countenance upon us! . . . .

It is a prayer.

Yet, let it not escape our attention that it purposes to be, at the same time, a confession, an answer to the many that ask the question of doubt and despair: Who will shew us any good? Rather than ask this question, rather than look about him to expect help and salvation from men, the child of God professes his childlike, absolute trust in the Lord and rather than grumble in unbelief and lack of confidence, he would directly appeal to the God of his salvation, praying, yet confessing the Name of his God in the prayer: Lord, only lift up the light of thy countenance, and I shall be satisfied, yea, filled with gladness, with a joy of heart the world knoweth not!

Many say: Who?

I say: Lord, Thou; the light of Thy face is sufficient!

God's countenance is His personal Presence with us.

It is His personal Self-revelation, the revealed reflection of what lives in God's heart concerning His people. Even as the face of man, who is made after God's image, reflects the life of his inmost soul, mirrors his love and his hatred, his joy and his sorrow, his pleasure and displeasure, the secret stirrings of the heart; so God's countenance is the perfect revelation to us of His divine attitude and disposition with relation to His people. Such, at least, is the meaning of the poet's prayer. God's face, to be sure, also reflects His inmost thoughts concerning the wicked. His face is against them; He frowns upon them in His holy wrath; there is terrible darkness in His face when He looks down on them, even as the pillar of cloud was darkness to the pursuing Egyptians as they essayed to follow God's people through the sea. But here the psalmist speaks of light, of the light of God's countenance, of the revelation of that which lives in the divine heart forever and ever concerning the people of His sovereign love!

Nor are we left to conjecture what this light of God's face may express.

It is the reflection of eternal good-will!

Is it not thus that the priest of old was enjoined to pronounce the blessing of Jehovah upon the people of His choice, redeemed by Him and delivered from the house of bondage: "The Lord make His face to shine upon thee and be gracious unto thee"? God's shining face is the revelation of His everlasting grace. The light of His countenance is the reflection of that eternal lovingkindness, that has its source in Him alone, in

His sovereign good-pleasure, that is independent of the works of men, that is not of him that willeth nor of him that runneth; that is, for this very reason, unchangeable as Jehovah Himself, that can stand alone, more firmly than the lonely rock in the midst of the raging sea and the beating waves, that is faithful though we are unfaithful, that reveals itself while we are yet sinners, that justifies the ungodly; the everlasting mercy, rich and abundant as the divine heart and love itself, in which He sovereignly determined to save His people, to redeem them, to cleanse them from sin and clothe them with righteousness, to deliver them from the death and darkness of this present world, to cause all things to work together for their good and to be conducive to their eternal glory, to receive them in His covenant of friendship, transforming them according to the image of His Son, finally to spread His eternal tabernacle over them and wipe away all tears from their eyes . . . .

That is the light of God's countenance!

Lord, lift it up!

Let it shine upon me from above, in the darkness of this desert-night, as I am traveling, as a sojourner and stranger in the world! Lift it up, as in the terrible desert of Thy people's wanderings the pillar of fire was lifted up above their camp! . . . .

But it was lifted up, once for all!

God's shining countenance in the face of Jesus Christ. The light of God's eternal grace, reflected in the face of Jesus Christ, our Lord; in His sufferings and death, in His resurrection and glory; in His wonderful exaltation on the right hand of the Most High. God's Face, shining with unfathomable mercy upon His people, lifted up for all to behold!

Lord, let it shine upon me, so that I may behold and believe, and believing may trust, and trusting may have peace . . . .

The peace that passeth all understanding!

Gladness in my heart!

Blessed joy!

Joy in the light of God's countenance!

An all surpassing, permanent gladness of heart, that is independent and raises itself above the changing vicissitudes of this present world!

A joy and gladness that is not caused by things, that does not have its reason in an abundance of possessions, but solely in the assurance, in the knowledge, in the experience of God's shining face lifted up over us!

Lord, lift thou up the light of thy countenance . . . Thou hast put gladness in my heart, more than in the time that their corn and wine increased!

It is the prayer and its answer.

It is the yearning of the heart and its fulfilment.

It is the hope and its realization.

It is cause and effect.

The lifting up of the shining countenance of Jehovah over His people is the cause; exuberant, all-surpassing, permanent joy and gladness of the heart is the effect.

And it is gladness *in the heart,* not a superficial passion, not a ripple of the surface of the emotions, that causes merriment for a moment but the force of which is spent with the night of drunken revelry by which it is caused. It is gladness, indeed, a happy state of the soul, of the mind and the will, caused by the consciousness of a great good, by the possession of real blessings. For, in misery and desolation the soul cannot rejoice. Even if it is true, that the child of God can rejoice in tribulation, in suffering and pain, in persecutions and reproach, it is only because he is conscious of an all-surpassing good in the midst of surrounding dangers and present afflictions. But it is a gladness that is not caused by external circumstances and, therefore, not dependent on them. For, it is a joy of the heart, the center of our life from a spiritual viewpoint, whence are all the issues of life, a profound joy, a spiritual joy, a gladness that raises itself above the changing experiences of the present time, because it has its source in the love of Him that never changes, in the light of the countenance of Jehovah, the only Good and the overflowing Fountain of all good . . .

The shining face of God lifted up over us is the highest good in itself, filling the heart with purest joy, lasting gladness, truest delight.

And the light of that countenance of our God, shining upon us in Jesus Christ our Lord, is the implication of all conceivable good. For, shall not He, that gave us His only begotten Son and delivered Him for us all, also with Him freely give us all things? And does the blessed light of God's shining face, beaming forth assurances of everlasting mercies, not carry with it the joyous certainty that all things work together for good to them that love God? . . . .

Incomparably greater, richer, deeper, because essentially different, this gladness is, than the joy that is theirs who are exultant over ever-increasing luxuries of corn and wine and oil. Surely, the men that are of this world appear joyous. Their state would seem enviable and is often considered such even by the children of God, in moments when their feet wellnigh slip. They appear to have more than heart could wish. They prosper in the world. They need not ask from morning till night, whether there will be labor for their hands, bread to supply their families, homes to shelter them, garments to cover their nakedness. Without the worries of the poor, free from the cares of the indigent, independent from men, they walk day by day, boasting in their strength, proud in their prosperity, wanton in their abundance of goods. And they say to their soul: thou hast many goods, laid up for years to come; eat drink and be merry! And God's people envy them, as long as they do not enter into the sanctuary, when waters of a full cup are wrung out to them, when their

punishment is there every morning, or even when they must wait for their appointed portion every day and can only buy their measure of wheat for a penny ....

And envying the wicked in their apparent prosperity, they are inclined to complain: is there no knowledge in the Most High?

Or, when the days come wherein even the measure of wheat for a penny and the three measures of barley for a penny seem to fail them, when day by day they walk the streets in vain, wanting employment and finding none, they are in danger of wailing with the children of the world: who shall show us any good? ...

So foolish are they and ignorant!

For, as they ask this question: who shall show us any good? this question of fear and doubt, of anxiety and worry about the morrow, their eyes are turned away from the light of God's countenance, lifted up over them, and fixed expectantly but in vain upon man and upon the things that perish, and they become oblivious of the fact, that they have a joy and gladness, greater, richer, deeper than all the gladness that is dependent upon ever-increasing wine and oil ....

Will not the gladness of the world perish with their corn and wine?

And is not the joy that fills the heart in the assurance that the light of God's face is lifted up over us, enduring as long as the everlasting faithfulness of Jehovah?

Is not the gladness that has its reason in abundance of material things superficial, limited, carnal, a mere semblance of joy, the dance of Death in the darkness of this present world, the revelry of those that make it their foolish slogan: let us eat and drink for tomorrow we die!? And is not the joy that is put into our hearts by the light of God's countenance, a joy of the heart, spiritual, all-comprehensive, the assurance of present guidance and the hope of eternal life through Him that loved us even unto death? ....

O, we of little faith!

The psalmist knew of distress, of want and suffering, of enemies that troubled him, that loved vanity, that sought after leasing, that would always turn his glory into shame ....

He knew of those, that rejoiced because their oil and wine increased.

And he heard the complaint of others, that asked in the despair of unbelief: who shall shew us any good?

And in the midst of it all he prays and confesses: Lord, lift thou up the light of thy countenance upon us!

Then all is well!

Then there shall be gladness in our heart, which the world knoweth not, but which is truer, richer, greater than the joy of those whose corn and wine increaseth.

Joy that never faileth!

Peace-affording gladness!

A joy that is rooted in tranquil reliance and child-like trust in the Lord, and in which we may offer unto Him the sacrifice of righteousness!

For, to offer sacrifices of righteousness does not mean that we bring something to Him, enrich Him with our goods. The very thought would be an abomination to the Most High. Is not all the gold and silver, are not the cattle on a thousand hills the Lord's and His alone? Is not He the absolutely Self-sufficient, Who only gives and never receives, Who only fills but never is filled, the overflowing Fountain? ....

What, then, shall we render unto Him?

Wherewithal shall we meet Him?

Only with those sacrifices in which we acknowledge that He is God! The offerings of a broken and contrite spirit, of humiliation before His face in the consciousness of our own nothingness and His All-ness, of our own sin and undoneness and His righteousness and holiness, in the assurance of the light of His countenance and His great goodness, His unfathomable lovingkindness and mercy, revealed unto us in the light of His countenance shining in the face of Christ Jesus our Lord. The sacrifices of righteousness, of a righteousness which itself is not our own but His, are pleasing and acceptable in His sight ....

Yet, how shall we bring them?

How, if we walk not in the light of His countenance?

How, if we are envious of the wicked and lust after their prosperity? How, if we wail with the world, that the ways of the Lord are not equal? How, if we cry out in unbelief: who shall show us any good? ...

Impossible!

Offer sacrifices of righteousness and trust in the Lord! These are inseparably connected. For, to trust in Him implies that we walk in the knowledge of His shining countenance, lifted up over us, in the assurance of His great love wherewith He loved us, in the confidence that in that eternal mercy He ordered all things to work for our salvation and that He will surely bring it to pass. The confidence of faith to cast our way upon Him ....

Though the figtree shall not blossom, and all things fail!

Yet, in the light of God's countenance we may trust and rejoice!

The joy of everlasting peace!

H. H.

NOTICE

The Board of the Reformed Free Publishing Association will meet on Tuesday, April 19, at 7:45 o'clock in the Fuller Ave. Protestant Reformed Church.

EDITORIALS

De Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk

VI

In het laatste deel van zijn boek biedt Dr. Ubbink ons zijne "Proeve Eener Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk." Deze bestaat uit niet minder dan vijf en dertig artikelen, achttien waarvan handelen over de Heilige Schrift, terwijl zeventien gewijd zijn aan de Kerk.

De artikelen aangaande de Heilige Schrift dragen de volgende opschriften:

1. Van de Heilige Schrift als geschreven Zelf-openbaring Gods.
2. Van de werkelijkheid der bijzondere Zelfopenbaring Gods.
3. Van de algemeene en bijzondere Zelfopenbaring Gods.
4. Van de bijzondere waarde der bijzondere Openbaring voor de menschelijke kennis.
5. Van de bijzondere ethische waarde der bijzondere Openbaring.
6. Van de bijzondere religieuze waarde der bijzondere Openbaring.
7. Van de bijzondere beteekenis der bijzondere Openbaring voor den groei van het Koninkrijk Gods.
8. Van het algemeene doel der bijzondere Openbaring Gods, namelijk om Zich aan alle menschen bekend te maken.
9. Van het door menschen gesproken en geschreven woord der bijzondere Openbaring Gods.
10. Van de beteekenis en autoriteit der Heilige Schrift als menschelijke bekendmaking van de bijzondere Openbaring Gods.
11. Van de eenheid der Heilige Schrift in het eene, drievoudige getuigenis.
12. Van de gelijkheid en het onderscheid van het geloofsgetuigenis in de H. Schrift en buiten en na de H. Schrift.
13. Van de H. Schrift als de eenige bron, grondslag en norm voor al onze Godskennis.
14. Van het Goddelijke en menschelijke Woord Gods.
15. Van het onvolmaakte menschelijke Woord Gods en het volmaakte werk Gods aan den mensch.
16. Van de Heilige Schrift en het getuigenis van den Heiligen Geest.
17. Van Schrift en Sacrament.
18. Van Schrift en Kerk.

En de artikelen over de Kerk behandelen de volgende stukken:

19. Van de Kerk als vrucht en orgaan van de Zelfopenbaring Gods.
20. Van de volmaaktheid en de onvolmaaktheid der Kerk.
21. Van de Kerk en de kerkelijke organisatie.
22. Van de kerkelijke organisatie als de zelf-openbaring der Kerk.
23. Van de subordineering van de kerkelijke organisatie onder het Woord Gods.
24. Van het geestelijk karakter der organisatie.
25. Van de gestalte der Kerk en hare organisatie.
26. Van de eenheid en verscheidenheid der Kerk en hare organisatie.
27. Van de Goddelijke eenheid en de menschelijke verscheidenheid in de Kerk en hare organisatie.
28. Van de oneenheid en liefdeloosheid der Kerken.
29. Van de zuiverheid en onzuiverheid der Kerk.
30. Van de kerkelijke Belijdenis.
31. Van de plaats der Belijdenis en hoe de Kerk haar handhaven kan.
32. Van de middelen waardoor de Kerk de waarheid kent en in de wereld verdedigen kan.
33. Van het God-menschelijk vervlochten wezen der Kerk in hare plaatselijke organisaties en in de landelijke organisaties en openbaringen van alle kerken.
34. Van de regeering en tucht of bestraffing en de orde der Kerk.
35. Van de namen: "kerk" en "gemeente."

Het zou te veel plaatsruimte eischen, indien we stuk voor stuk den inhoud dezer artikelen zouden trachten weer te geven. Ook is dit thans niet meer noodig, daar de gedachten, die door Dr. Ubbink in de vorige deelen van zijn boek ontwikkeld en door ons weergegeven, werden in deze "proeve" belichaamd. We kunnen thans dus volstaan met enkele hoofdelementen in deze artikelen nog even aan te stippen.

De Heilige Schrift wordt in deze "proeve" beleden te zijn het geheel bijzondere boek, waarin God Zichzelven aan ons openbaart. Heilige mannen getuigen er in en hebben het geschreven. En wij gelooven, dat God tot deze heilige mannen gesproken heeft, want immers hebben wijzelven den inhoud van hun woord aan onze harten ervaren als Goddelijke waarheid. We hebben uit deze bron gedronken en het water des levens gesmaakt. Daarom weten wij, dat de Heilige Schrift wel waarlijk het getuigenis is aangaande de Zelf-openbaring Gods, die in zeer wezenlijken zin heeft plaats gehad.

Dr. Ubbink onderscheidt, zooals gewoonlijk wordt gedaan, tusschen algemeene en bijzondere Openbaring, doch hij geeft aan deze termen een nieuwen inhoud. Deze termen beduiden bij hem niet de openbaring Gods in de natuur of schepping en in de Heilige Schrift. Door de algemeene openbaring verstaat hij de openbaring Gods in Zijne werken, beide in schepping en herschepping; door de bijzondere openbaring verstaat hij die Zelfopenbaring Gods, die door persoonlijke,

direkte verschijning, door een spreken van aangezicht tot aangezicht heeft plaats gehad. De eerste, de algemeene openbaring Gods is de oorspronkelijke en ook de eigenlijke; de tweede is de exceptioneele. De laatste dient eigenlijk de eerste. En beide hebben ten doel, niet maar om ons allerlei bijzonderheden aangaande God te openbaren, maar om ons God Zelven te doen kennen, met die kennis, die het eeuwige leven is.

Deze bijzondere openbaring heeft dan ook een zeer bijzondere beteekenis. Allereerst heeft zij beteekenis voor onze kennis van God, want waar wij anders door eene veelheid van verschijnselen zouden worden afgetrokken van den éénen en waarachtigen God, concentreert de bijzondere Zelf-openbaring Gods al onze kennis juist centraal op Hem, op den levenden, persoonlijken God Zelven. Zij heeft beteekenis voor ons ethisch en religieus leven, want door haar worden we veranderd en vernieuwd tot levende kinderen Gods en leeren we Hem zoeken met al onze krachten in liefde. En ook heeft ze deze bijzondere beteekenis, dat zij ons leert kennen het voortgaande werk Gods in en aan deze wereld, waardoor Hij haar opvoert tot het hoogere leven van het eeuwige Koninkrijk der hemelen en de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Dat God deze schepping naar een hoogere en eeuwige bestemming voert, leeren wij juist kennen uit deze bijzondere openbaring.

Dr. Ubbink legt er voorts ook in zijne Proeve grooten nadruk op, zooals trouwens te verwachten was, dat deze Zelfopenbaring Gods tot ons gekomen is in een menschelijk woord. Zij, die dit Goddelijk getuigenis ontvingen, de heilige mannen, aan wie God Zichzelven heeft geopenbaard, tot wie God heeft gesproken, hebben op hun beurt daarvan gesproken, zijn er getuigen van geworden, hebben het geschreven. Maar dit menschelijk woord, geschreven en gesproken, waardoor zij de aan hen geschiede Goddelijke Openbaring verkondigden en aan anderen mededeelden, is gekenmerkt door al het gebrekkige en betrekkelijke, dat altijd kenmerk is van het menschelijk woord. De Schrift is wel draagster van het Goddelijk Woord, maar zij is dit zelve niet. Hetgeen zij draagt is wel Goddelijk en eeuwig volmaakt, maar de draagster zelve is menschelijk en gebrekkig. Wel blijft dit getuigenis, door een menschelijk woord uitgedragen, dus een bekendmaking van de volmaakte en eeuwig ware Zelfopenbaring Gods, is het krachtig en werkt het geloof in degenen, die het hooren; maar de kracht van dit geloofwerkend getuigenis moet niet worden gezocht in de onfeilbaarheid der menschen, die het uitdroegen en verkondigden, spraken of schreven, noch ook in een onfeilbare inspiratie door den Heiligen Geest, doch alleen in de Goddelijke waarheid van het Godsgetuigenis, dat eeuwig zeker is. Er is dan ook geen wezenlijk onderscheid tusschen het woord der apostelen en profeten, die dit Goddelijk getuigenis het eerst hebben gesproken, en het woord van hen, die hetzelfde getuigenis na hen gesproken hebben, nog spreken of zullen spreken. De Schrift draagt het kenmerk van de gebrekkigheid van alle menschelijk woord, van de betrekkelijkheid en het "ten deele" van alle menschelijke kennis. Maar nochtans is zij en zij alleen de volstrekt eenige bron van en norm voor al onze Godskennis. Allen, die na de apostelen en profeten dit Goddelijke Zelf-getuigenis verkondigen, wie ook, ontleenen den inhoud van hun getuigenis alleen aan de H. Schrift.

Dr. U. leert en belijdt toch ook een zeker getuigenis des Heiligen Geestes, ofschoon hij ontkent, dat er een getuigenis des Heiligen Geestes is, dat ons verzekert van de waarheid en volmaaktheid der zes en zestig Bijbelboeken. Hij belijdt, dat deze door menschelijke woorden gedragen Zelf-openbaring Gods voor ons een Goddelijk getuigenis wordt, doordat de Heilige Geest het getuigenis der Schrift overneemt en tot Zijn eigen getuigenis maakt en alzoo het indraagt in onze harten. Dit is een onmiddellijk en persoonlijk Goddelijk getuigenis, van Persoon tot persoon. Het gewordt niet slechts ons, die gelooven door het woord der apostelen en profeten, het gewerd ook den heiligen schrijvers zelven, zoodat zij ook zelven van de waarheid en Goddelijkheid van hun getuigenis overtuigd werden.

Wat de kerk betreft, aangaande haar wil Dr. Ubbink belijden, dat zij beide vrucht is en orgaan van de prediking der apostelen en profeten. Hier op aarde verkeert zij in een overgangstoestand. Ze is onvolmaakt-volmaakt, aardsch-hemelsch, tijdelijk-eeuwig, Goddelijk-menschelijk. Men moet wel onderscheiden tusschen haar wezenlijk geestelijk karakter en hare uiterlijke organisatie in de wereld. Deze laatste kan en mag verschillend zijn, is geheel bijkomstig en verandert met den tijd en de omstandigheden. De Hellige Schrift leert ons geen bepaalde organisatie der kerk. Wel echter moet deze organisatie rekening houden met en beheerscht worden door de idee der wonderlijke werkelijkheid der kerk in haar wordingstoestand, en mag vooral de organisatie niet het eigenlijke doel der Kerk, Gods doel met haar, in den weg staan. Dit doel toch is niet minder, dan dat ze orgaan zal zijn voor de Zelfopenbaring Gods in de wereld.

Daarom moet er dan ook nadruk op worden gelegd, dat Gods Woord volstrekt bovenkerkelijk is. Geen kerkelijke organisatie mag zich ooit boven dat Woord Gods stellen. Zij mag niet binden aan hare leer. Dit is waar ten opzichte van hare leden, wie ook. Het is ook waar, en dat wel met nog meer nadruk dan voor de leden in het algemeen, voor den Bedienaar des Woords, dat is, voor hem, die zich door bijzondere studie heeft voorbereid om Gods Woord te kunnen verkondigen. Ook hij mag niet gebonden worden in de verkondiging der waarheid aan eenige kerkelijke leer. Hij mag en moet alleen Gods Woord verkondigen en in dat verkondigen mag geen menschelijk woord hem binden, niet slechts geen kerkelijke leer of Belijdenis, maar ook zelfs niet het menschelijke woord van apostelen en

profeten, der Schrift zelve. Gods Woord is alleen het criterium, is alleen norm en bron. En dit Goddelijke Woord is zelfgenoegzaam. Het kan en moet volstrekt alleen staan. Het heeft geen behoefte aan menschelijke steunsels. En heel het leven der Kerk is volstrekt aan dat Goddelijk Woord ondergeschikt.

Voorts legt Dr. U. er ook in de Proeve nadruk op, dat de kerk geestelijk van aard is. Ze is vrij. Hare organisatie moet hier mede rekenen. De laatste mag de vrije uiting van het geestelijk leven der Kerk in het algemeen, der verschillende "kerken" of gemeenten, der verschillende kerkengroepen, noch ook het leven harer leden, niet in den weg staan. Zij mag niet weer worden gebonden aan wetten en inzettingen. Zij heeft geen behoefte aan een machtige organisatie met heeren en regeerders, met priesters en vaders. Zulk eene organisatie is in strijd met haar geestelijk karakter en hare vrijheid. Ook moet de organisatie der Kerk dienen, om hare ware geestelijke gestalte tot openbaring te brengen. Zij vermijde daartoe alles wat gelijkt op de wereldsche staats-gestalte, zoeke hare kracht niet in uiterlijk vertoon van groote scharen, schoone gebouwen, machtige organisaties en wat dies meer zij, maar streve er naar, om de geestelijke gestalte aan te nemen van een koninklijk priesterdom, een heilig volk, om te verkondigen de deugden Desgenen, die haar geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Ook belijden wij, dat de Kerk een geestelijke eenheid is en dat deze eenheid dient te worden erkend. In welken vorm van organisatie zij zich ook moge openbaren in de wereld, eene kerk is altijd slechts een deel van het groote geheel en opzichzelf geen openbaring van het lichaam van Christus. Daarom dient er dan ook naar de realiseering van deze eenheid te worden gestreefd. Niets betreurt Dr. Ubbink meer dan de onderlinge verdeeldheid en verbrokkeling der verschillende kerkengroepen. Een afzonderlijk artikel wordt er zelfs in deze Proeve aan gewijd om de liefdeloosheid, die in de kerken tot openbaring komt, de zucht om eigen kerkje te handhaven, het onderling getwist en geharrewar te betreuren. Dit alles dient te worden gestaakt. De een leere den ander ook hier uitnemender te achten dan zichzelven. Er zij geen kerk meer, die zich opwerpt als de alleen-zuivere kerk, die tot alle andere kerken zegt: komt tot mij. Allen moeten hierin eenheid zoeken, dat ze tezamen zeggen: laat ons tot Christus komen! En men verwerpe elkander als kerken niet langer om vermeende onzuiverheid. Belijdenissen zijn dan ook wel goed, maar niet om daardoor de eigen kerk als de alleen zuivere van de anderen te onderscheiden en te scheiden, noch ook om de leden te binden of als leerreglementen, maar om daardoor voor elkander getuigenis af te leggen aangaande de waarheid en elkander te dienen.

De vraag naar de zuiverste kerkgemeenschap is daarom niet te verwerpen als overbodig en verkeerd. Ofschoon de Kerk het ééne lichaam van Christus is, en alle afzonderlijke kerkengroepen slechts menschelijke organisaties zijn, allen gebrekkig, toch is ieder gelooviger geroepen en wordt hij ook gedrongen zich te voegen bij zulk een organisatie. Hij zoeke echter het meer of min zuivere eener bepaalde kerk niet in iets bijkomstigs, niet in het meer of min zuivere van eene belijdenis, maar veeleer daarin, dat men in de gemeenschap der Kerk samenkomt om den Naam des Heeren aan te roepen. Waar dit gedaan wordt, al is een kerk ook nog zoo klein en gering en veracht, daar hebt ge de Kerk. Waar twee of drie in Christus' naam vergaderd zijn, daar is Hij Zelf in het midden.

Ook legt Dr. U. er nog eens weer nadruk op, dat er in de uitwendige organisatie der kerk geen regeermacht schuilen kan en ook geen andere tucht kan en mag worden geoefend, dan alleen die des Woords. Christus is alleen Heer en Koning Zijner Kerk. Hij is echter nog in den hemel. De Kerk op aarde is dan ook feitelijk nog zonder Heer en zonder Herder. Zij is eene herderlooze kudde in het midden der wereld, een koninkrijk zonder Koning en ook zonder uitwendige macht en heerlijkheid. Het is daarom ook beter van haar te spreken, niet als Kerk, maar als Gemeente. En temidden der wereld heeft deze herderlooze kudde toch niets te vreezen. Zij mag goeden moed hebben, want Christus heeft de wereld overwonnen.

Hiermede kan ik het overzicht van Dr. Ubbink's boek besluiten. Ofschoon het natuurlijkerwijze altijd moeilijk blijft, om iemands gedachten weer te geven, toch meen ik, dat het mij tamelijk wel gelukt is Dr. U. te verstaan en de hoofdlijnen van zijne beschouwing en Proeve voor onze lezers te trekken. In een volgend nummer hopen we te beginnen met de beoordeeling van het boek.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

VI

In our previous article we called attention to the weak and apologetic statement made by the Union of Christian Schools in the third of its declarations under the heading "Specific Principles."

The statement concerns a) man's depraved condition and b) the possibility of his salvation.

In the first part of the declaration it is merely stated that he is a fallen creature, that, however, he is still an image-bearer of God and that by restraining grace he is able to do civil good.

This declaration is specific only in the sense that it embodies all the errors of the "three points" of 1924. It stands very specifically on the platform of the Christian Reformed Church. There is, in fact, no other Reformed Church, in our country or elsewhere, that adopted these principles. The declaration, therefore,

is very narrow. It certainly excludes the possibility of any Protestant Reformed man's signing it.

This is not the place to show that this third declaration, as to contents, is contrary to Scripture and in conflict with the Reformed Standards. I am trying to find an answer to the question why the Christian School movement in our country is, as yet, a failure. And here is part of the answer: *the movement cannot stand on the basis that by the operation of a common grace upon a fallen creature that is still the image-bearer of God he is able to do civil good.*

To do civil good can only mean, that the natural man is able to do good before God in every sphere of civil life, the home, the society, the state, the school. He is, therefore, able to do good before God in the sphere of education, not merely *formally,* as far as methods of education are concerned, but also *materially,* as far as the contents of the instruction are concerned and this also in an *ethical, moral sense.* The conclusion is that public education is well able to prepare the child for a *good life in this world.*

But that is exactly what the school ought to do. It is not the purpose of the school to prepare the child for confession of faith in the Church, to enable him to appropriate consciously the blessings of salvation in the Lord Jesus Christ, for this belongs specifically to the domain of the Church. But the purpose of the school is to prepare him for a life in the world that is good before God, to give him sound instruction in the various subjects he must know to assume his place in the different domains of this present life. Is it not the distinctive Reformed, Calvinistic conception of life, that it belongs to God in its entirety, that nothing may be excluded from the service of the living God, that His glory is the chief purpose of all? And is it not exactly on this basis that the need is felt for an education that may prepare the child for such a life?

But if the world by the power of common grace can perform this good too, and if, therefore, she can do good also in the sphere of education, what is the use of separating from her in the maintenance of special schools to instruct our children and youth?

Perhaps you will answer that the Christian is able to do spiritual good, the world incapable of doing this. Very well; but if the Christian and the natural man have a common grace, by the power of which they can both do good in civil matters, also in education, then by all means let them unite their efforts to establish common schools on the basis of common grace end let the Christian use his influence to make the good of this common education as good as possible!

But you refuse to reach this conclusion, which is so clearly inevitable? Nevertheless, I assure you, that this principle of common grace, wiping out the antithesis between the Christian and the world in regard to civil matters will bear fruit, will obliterate the practical difference between Christian and public instruction and thus will prove to be the real cause of the failure of the Christian School Movement.

That we dare no longer to be distinctive as a Reformed people in the declaration of the truth certainly implies that we do not want to be really distinctive in practical life.

How the authors of the "Specific principles" loath to be distinct in their declaration of the truth is clear, too, from the second half of this third statement: "Though lost in sin man can be saved thru faith in Christ; and thru restoring grace is able to do spiritual good."

Notice: *man* has a *chance,* is *capable* of salvation!

What shall we build on this basis? An organization like the Salvation Army? Or shall we start a City Rescue Mission? It seems to be the only kind of institution one can build on it. Sure it is, that you cannot come to the conclusion that we must have distinctive and separate Christian Schools from the statement that man is capable of being saved. Let us start some movement to save souls and let us preach that *man* has a chance to become regenerated "through a personal acceptance of Christ," as the relation between regeneration and acceptance of Christ was explained by one of our Christian High School teachers recently (see *The Banner* of March 25).

Neither can you build a Christian School on the basis of the statement that "man thru restoring grace is able to do spiritual good." For, first, this possibility is left universal: *man* may come to the state in which he can do spiritual good. Secondly, spiritual good, according to the interpretation of the "common grace" adherents is limited to such things as faith, hope, love, etc. What does this have to do with reading, writing, arithmetic, civics, history, physical geography, etc., etc.?

Why this lame, vague statement, that is as far from the central line of truth as the poles are from the equator? Because we don't want to be distinct!

For if we wanted to be distinct in principle and practice, this third declaration would have to be rewritten in some fashion as here follows:

From a fallen and wholly depraved human race and in the midst of a world that lieth in darkness, a crooked and perverse generation, God saves His elect, establishing His covenant with them and their children in the line of continued generations, forming them by His sovereign grace in Christ into a people of Himself, that they might be His friends, and, living in every sphere of life from the principle of regeneration thru faith, they should shew forth His praises and walk as children of light in the world.

H. H.

De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid, en de wetenschap der heiligen is verstand.

De Kennisse Gods

IV

I Corinthe 1:13.

Zou de natuur ons leeren, wat ons het Woord biedt, dan was er geen aanvulling, doch slechts totaliteit, waardoor het den mensch vrij stond een dier beiden, al naar gelang het hem goeddacht, een antwoord te vinden op de vraag naar het waarvan, het zijn en het einddoel der dingen. Van zulk een co-ordinatie weet het Woord niet af. Het zou ook ondenkbaar mogen geacht worden, dat de Schepper Zich liet naspeuren, om Hem te vinden, in het geschapene. De mensch zelf is een schepsel en kan van het geschapene niet tot den Ongeschapene, den Eeuwig zijnde, opklimmen. Zou het dan wel ooit tot een welbewuste wilskeuze kunnen komen, en zou het wel passen bij een redelijk-zedelijk schepsel, dat hooger begeeren in zich draagt dan de dingen waarover hij koning is? We drongen er in een vorig artikel op aan, toch nooit de zaak zóó voor te stellen, alsof we in de openbaring, beide in natuur en Woord, met twee opzichzelf staande openbaringen te doen te hebben, maar om door middel van de openbaring der Heilige Schrift, ons te wenden tot de natuur en aldus ook daar de sprake te verstaan, die ons wordt geboden. Gods Woord gaat ons in dezen zelf voor. Want, dat werd niet alleen noodig door 's menschen val, doch al reeds in den staat der rechtheid bemerken we dezelfde orde. Adam's kennis wordt eerst dan adaquaat, als hem de taak omschreven wordt, die hem wacht. Wel is waar wordt hem niet het speciaal gebod gegeven de dieren bij name te noemen, althans dien indruk krijgen we er van, iets dat daarom evengoed geschied kan zijn, ook al zegt ons de Heilige Schrift er niets van. Maar dat neemt niet weg, dat deze naamgeving opzichzelf zich laat denken, in verband met Adam's plaats en met de plaats die de schepselen in de schepping en in relatie tot elkander innemen. Hetzelfde kan gezegd in verband met de boomen en planten, van wier naamgeving we in 't geheel niet lezen, hetwelk daarom echter wel door hem geschied is. Wie anders zou het gedaan hebben?

Een betere verklaring en een die bevrediging geeft is die, welke uitgaat van het standpunt, dat de Heere Zijn knecht onderwees en dan wel zoo, dat Adam hierdoor de dingen niet slechts in hun onderling verband zag, doch in de schepping de Godsgedachte bespeurde, en aldus met de verkregen kennis tot God terugging en in zijn God er mee eindigde. Zal hij dit echter kunnen, dan moet hij door zijn God worden onderricht.

Daarom het komen Gods in de avondkoelte, om in den wind, dien Hij daartoe gebruikte, met Zijn vriend te spreken, hem te onderrichten. Het is waar, ons staat dit alles slechts in hoofdtrekken opgeteekend, maar in die hoofdlijnen vinden we dan ook voldoende materiaal, waardoor we ons rekenschap kunnen geven van wat Goddelijk doel en oogmerk was. Niet alleen wat de Heere Adam meedeelt, doch ook met de kennis der dingen zelf was het niet anders. Neen, ge vindt daar geen stukwerk zooals men dat bij de ongeloovige wetenschap aantreft. De eerste mensch behoefde geen dier en plant te bezien met den microscoop; had, om den sterrenhemel te bezien, geen telescoop noodig; behoefde nog veel minder een miniatuurwereld zich te scheppen, om eenig begrip te verkrijgen aangaande de werkelijkheid, en het was niet noodig om door ontleedmes zich te vergewissen aangaande den organischen samenhang der dingen — spontaan zag hij dit in al zijn heerlijkheid, want zijn God onderwees hem; de dingen spraken hem toe, opdat hij zijn God zou kennen en *met die kennis zijn God zou dienen.*

Als beelddrager is hij er op aangelegd God te kennen. Hij ontving juist al die eigenschappen, waardoor zijn wezen werd wat het is. Terwijl hij door de werking van zijn wezen, zijn natuur, zich naar God heenwendde, omdat zijn wezen het substraat is waardoor God zijn liefde deed gaan.

Hij stond te midden van het Paradijs, niet als een soort neutraal schepsel, gelijk men het wel eens voorstelt, doch was vriend-knecht Gods, die als geestelijk-zedelijk schepsel zijn God begeerde, die in de overlegging des verstands met en in de werking van zijn wil, naar God zich uitstrekte, en, in beiden, willen en begeeren in harmonie met het oordeel des verstands Gods wil wilde, Hem begeerde als het hoogste goed in overeenkomst met den eigen wil Gods.

Voor Adam was dit dan ook een vanzelfsheid, die niet is toe te schrijven aan zijn afhankelijkheidsgevoel, dan zou dit ook doorgaan na den val door gansch de menschheid, er is immers niet één menschenkind, dat zonder dit afhankelijkheidsgevoel ter wereld komt; maar *wel* kan het verklaard worden uit het feit, dat Adam door de liefde, waarmede God hem lief had, in wederliefde tot zijn Schepper terugkeerde.

Wat de Kerkvader Augustinus eens als het devies voor Gods kind stelde: "dat het hart slechts rust vindt als het rust in zijn God" was zeer zeker op Adam van toepassing.

In de tweede plaats, bezat hij een vrijheid waarin hij zich, overeenkomstig zijn aard, kon bewegen en ontwikkelen, naar Gods wil en dat wel in verband met alle dingen buiten zich, en wel zoo, dat hij werkelijk altijd willend steeds zijn God koos, zonder dat de vraag ook maar in hem opkwam of de keuze goed dan wel kwaad voor hem was. Natuurlijk, die vrijheid was ook gebonden, anders zou er hoegenaamd geen verschil zijn tusschen vrijheid en losbandigheid. God de Heere bindt Zich in Zijn vrijheid aan Zijn eigen Wezen. Adam's vrijheid bleef dan alleen de sfeer waarin hij zich bewoog in gebondenheid aan zijn Schepper, met de macht deze te verliezen.

In de derde plaats, zou zijn kennen en ontwikkelen geschieden op antithetische wijze, zoodat het maar niet een starre vanzelfheid zou zijn, doch een kennen en begeeren van zijn God met een verwerpen van alles en

allen wat zich tegenover dien God ook zou mogen stellen. Zoo nu ook zou Adam het moeten aandurven om op God de Heere alleen zijn vertrouwen te stellen en het met Hem altijd te wagen. Zou hij dan iets verdienen? Zou er wel ooit iets te verdienen zijn bij God? Naar de idee van het zoogenaamde werkverbond wordt het zoo wel voorgesteld, doch kan met de Heilige Schrift niet worden gehandhaafd. De koning, priester en profeet is geen loontrekkenden dienaar, maar vriendknecht die vrijwilliglijk zijn God dient, en dat uithoofde van het feit, dat die God om Zijnszelfs wil die dienst ten volle waardig is. Trouwens, ook nog afgedacht van het feit, dat het schepsel den Schepper nooit iets kan geven, tenzij het hem eerst gegeven wordt, houdt men dan wel voldoende rekening met het *hooger* doel Gods? Het doel, namelijk, om eerst op aardsche wijze Zich te openbaren om het daarna alles op te voeren tot in het eeuwig hemelsch leven, en zich te laten kennen, niet alleen als de Almachtige, maar ook als de barmhartige God en Vader, Wiens bedoelen het eeuwiglijk was om door Zijn aangezicht Zich te openbaren, d. i., door den Zoon, om in de volheid der tijden alles bijeen te vergaderen in Hem beide dat in den hemel en dat op de aarde is? Dat was toch geen Goddelijke noodsprong, door Zijn schepsel Hem opgelegd? Of was het dat toch? Lag het aan den aardworm wat het nog eens worden zou? Immers tot in der eeuwigheid: Neen!!!

Hier komt nog bij, dat de Schepper Zich aan het schepsel moet openbaren en dat wel, aangaande Zichzelf in verband met alles wat Hij schiep, en dat gepaard met een getuigenis in den mensch, een getuigenis dat er op aangelegd is om door den mensch zoo te kunnen worden verstaan, waardoor de waarheid, i. e., de juiste voorstelling der werkelijkheid van de dingen, hem onmiddellijk op het verstand werd gebonden.

Op nog een ander feit, in verband met ons onderwerp, kan worden gewezen, namelijk, op de wijze waarvan de Heere in Zijn scheppen Zich bediende. We kunnen uit het oogpunt Zijner almacht ons wel voorstellen, dat alles in eens werd geschapen. Dat dit niet is geschied, vindt zijn oorzaak niet in een beperkt zijn van den Almachtigen God. Die de dingen roept die er niet zijn, alsof zij waren, kan zeer wel in één keer doen, wat Hem behaagd heeft te scheppen in zes dagen.

Uit datzelfde oogpunt kon ook evengoed datgene *eerst* geschapen zijn, wat HIJ het laatst schiep. Op de vraag dus: Kon het uit het oogpunt van Gods almacht ook anders? is het antwoord: Zeer zeker! Maar met het oog op den mensch, in verband met zijn kennen, gebruikt de Heere den paedagogischen weg en straalt er Goddelijke wijsheid en doel door alles heen. Daarom is het, dat ook de Knecht Gods in het Paradijs die orde waarneemt, de orde van het lagere naar het hoogere. Het gaat van de levenlooze duisternis naar het licht, van den ongevormden chaotischen klomp tot de scheiding van de wateren boven van die van beneden, van de oeverlooze oceanen tot het verrijzen der aardkorst boven het water, van de vruchtbaarmaking door den Geest tot het voortbrengen van grasscheutjes, die als een tapijt de woning moeten versieren, van het zaadzaaiende kruid tot het vruchtdragende geboomte dat met zijn uitgestrekte armen de gerijpte vrucht zal bieden, van den onbezaaiden hemeltrans tot de flonkerende sterren en de lichtcentra, wier schijnsel nacht en dag zullen bepalen en tot teekenen zijn al de eeuwen door. En nog steeds hooger opklimmend wordt de schepping verrijkt met het gewemel der levende zielen, beide in het water en in de lucht. En al hooger gaat en al dichter komt de Schepper bij Zijn voorgesteld doel, als Hij die dieren schept, welke het dichtst bij Zijn knecht staan, om dan ten slotte op den zesden dag met het scheppen van den mensch als de kroon en sluitsteen der schepping te eindigen en met Zijn schepsel te rusten in het volbrachte werk.

Waarom? Was daar een werk dat willekeurig tot stand was gekomen? Was het nu eenmaal niet anders, zoodat we er ons geen rekenschap van kunnen geven?

Neen, maar, opdat het schepsel, de mensch, uit deze orde der dingen niet slechts een weinig, doch ontzaggelijk véél zou kunnen leeren van de wijsheid van zijn God. Leeren, om maar iets te noemen, dat zijn God zijn woning had bereid, zijn huis klaar stond en hij als nu zijn intrek kan nemen; om alsnog verder onderwezen te worden in het waarvan, het waardoor en het waartoe van dit alles. En nog uit een eenigszins ander oogpunt zal hij zijn God leeren kennen. De Heere maakt den mensch bekend, dat Hij die God is, Wien alléén te begeeren het leven is. Hij maakt dien mensch schepsel, hem bindend aan een noodzakelijke bestaanswijze, den tijd, hem zijn eindigheid verkondigend. Om door middel der geschapen ruimte zijne beperktheid te prediken. In het voor verandering vatbare hem wijzend op de noodzakelijkheid zijn hart te blijven richten op den onveranderlijken, den Eeuwigen, voor Wien zelfs de eeuwigheid geen bestaanswijze kan zijn, daar Hij Zelf de Eeuwige is. En Hij stelt datzelfde schepsel voor den eisch om alles wat hem behaaglijk moge toeschijnen te verwerpen, doende den wille Gods.

Staat het anders met den boom des levens en die der kennis des goeds en des kwaads? Ligt er in "het bewaren van den hof" alreeds niet de gedachte van een op handen zijnde strijd, van een partij te moeten kiezen als bondgenoot des Heeren tegen den te komen vijand? Iederen keer, als Adam het "heilige der heiligen" binnentreedt, wordt hem aanschouwelijk onderwijs gegeven, door de symboliek der beide boomen, en wordt door dat onderwijs hem bekend gemaakt de antithese die zijn God gesteld had, dat hij den strijd des Heeren zal moeten strijden.

In den eenen boom lag de vingerwijzing van het leven zoo lang hij in dat heiligdom zijn God kon ontmoeten; in den anderen, dat hij inderdaad middel kon worden om hem bij *ervaring* het goede en het kwade te doen kennen. In den weg van blinde gehoorzaamheid aan alle Woord, dat uit des Heeren mond was gegaan,

om het goede in liefde te kennen; en, omgekeerd, in het aanzien en het begeeren van wat voor oogen was, datzelfde Woord Gods verwerpend, zou hij gemeenschap hebben met het kwade om het goede te haten. Uit alles was het wel duidelijk, dat er progressie was van Gods Zelf-openbaring, dat het dan ook voor Adam een kennen ten deele was, het geheel der dingen gewerd ook hem niet in één oogenblik.

Het zou naar de grondidee worden een aankleven of verwerpen van den Schepper, die hem tot Koning, Profeet en Priester geformeerd had, en dat wel zóó, dat de verwerping van den eenen, de aanneming of aankleving van den anderen inhield.

Het speciale karakter der Openbaring treedt dus helder in het licht, reeds voor den val.

Er is een redelijk-zedelijk schepsel, dat wezenlijk beelddrager Gods is.

Er is een Schepper, op Wien hij aangelegd is.

Er is een getuigenis, waardoor hij van dit alles verzekerd wordt (inwendig).

Er is een schepping, die voor hem een leerboek is.

Er is een Woord Gods, waardoor hem den weg gewezen wordt, niet om slechts het onderling verband te zien, doch om ook te zien zijn zedelijke verhouding tegenover zijn God in verband met al het geschapene aan wier spitse hij stond. Terwijl ten slotte alles middel is, waardoor hij zijn God kan kennen, opdat hij Hem alleen zou liefhebben en dienen in en door de kennis der liefde. Want zooals de schepping en de schepselen vrucht zijn van Gods willen, zoo ook moeten zij dienen, als middel van Zijn Zelfopenbaring, met het groote einddoel, dat het alles zal uitloopen op Zijn Zelfverheerlijking.

W. V.

HOPE THOU IN GOD

Forsaken! no, it cannot be,
That I'm forsaken, Lord, by Thee;
For hast Thou not, my heart to cheer,
Assured me that Thou wilt appear? —

Appear to chase the gloom of night;
Appear to bring the morning light;
Appear to tell me Thou art mine,
Appear to witness I am Thine.

Then why should I to doubt give way?
Or what should fill me with dismay?
Though many billows o'er me roll,
Not one shall overwhelm my soul.

Do Thou, dear Lord, enable me
To trust Thee when I cannot see —
To gain access to Thee in prayer,
And find a solid resting there.

Gedachtenwisseling

Ten slotte wil ik nog trachten te antwoorden op twee vragen, die mij door Dr. Impeta gesteld worden.

De eerste vraag is deze: "verliest ge nu, zoo belijdende, inderdaad alle 'probleem' (bl. 133); anders uitgedrukt, kunt ge al wat voor ons ook maar naar het ondoorgrondelijke riekt, terzijde zetten?"

Hierop zou ik willen antwoorden:

1. Dat ik gaarne in allen ernst en ootmoed des harten belijd, dat de mysteriën zich vermenigvuldigen, naarmate ik met meer inspanning over de dingen Gods nadenk. God is groot en wij begrijpen het niet. Ook is het juist heel niet mijne beschouwing, dat de logica ons dienen kan, om dieper in te dringen in de ondoorgrondelijkheid van Gods gedachten en werken. Vooral onze logica baat ons hier niets. Ze mag ons binnen den zeer beperkten kring onzer menschelijke kennis bekwamen om zuiver te onderscheiden en scherpe lijnen te trekken; zij mag ons ook eenigszins kunnen bewaren voor afdwaling door verkeerde gevolgtrekkingen; zij zal toch nimmer den gezichtseinder onzer kennis kunnen verwijden, eenvoudig omdat zij juist binnen dien kring beperkt blijft en blijven moet. Ze is zelve gebonden. Zij kan ons nimmer dieper inleiden in de heilgeheimen Gods, ofschoon ze ons kan leiden bij het indringen daarin. Wat we moeten hebben is niet zoozeer een logische lijn, hoe noodig ook op zichzelf, maar *conceptie*. En conceptie der dingen kan ik op tweeerlei wijze willen erlangen en vormen. Ik kan haar philosophisch, door nadenken, door bespiegeling geheel uit mijzelven construeeren willen, een weg, die naar mijn overtuiging altijd weer uitloopen moet, zooals de geschiedenis der philosophie dan ook wel duidelijk bewijst, op subjectivisme, positivisme, agnosticisme, atheisme. Maar ik kan ook, en dat alleen door genade, in ootmoed willen erkennen, dat God alleen kan zeggen wie Hij is en wat Hij is en wie en wat wij zijn in verband met alle dingen, zoodat ik mij in ootmoed nederzet, om naar Hem te luisteren en zelf stil te zijn, zoodat ik slechts door Goddelijke Openbaring kennis van Hem en alle dingen kan verkrijgen. Dit laatste alleen wil ik, heb ik geleerd te willen door Gods genade. En daarbij doe ik dan deze ervaring op, dat ik al kleiner wordt en God al grooter. Al minder ben ik geneigd om te beweren, dat er niets meer overblijft, dat naar het ondoorgrondelijke riekt. En ook hier is het niet moeilijk te verstaan, waarom dit noodwendig wel de ervaring van den geloovige, die God heeft leeren kennen, moet zijn. Ge kunt de oorzaak hiervan wel in drie woorden uitdrukken: God is GOD!

2. Dat ik daarom ook geleerd heb met het eigenlijke mysterie en zijn ondoorgrondelijkheid vrede te hebben. Het mysterie behoort eigenlijk wezenlijk tot de *conceptie* eens geloovigen belijder. Wie in beginsel heeft leeren verstaan, wat het zegt, dat God GOD is, zal niet dwaselijk het mysterie verwerpen. Wie toch het mysterie niet wil aanvaarden, verwerpt God, heeft

nog van verre niet verstaan, wat het zeggen wil, dat God GOD is, maakt zich een afgod; is dwaas en verblind, door de duisternis, die in hem is. Ik heb het mysterie lief. Het noopt tot zelf-vernedering, maakt klein, doet ons gevoelen, dat we slechts een druppel aan den emmer, een stofje aan de weegschaal zijn, brengt ons op de knieën, doet ons wegzinken in aanbidding voor God, die waarlijk God is, doet ons uitroepen met Zijn eigen Woord: O, diepte des rijkdoms!

3. Het mysterie is dan ook niet onlogisch of antilogisch; het heeft opzichzelf met geen logica iets te maken. Het is eeuwig, oneindig, bodemloos, omdat God eeuwig en oneindig is. Het mysterie is iets, dat al dieper wordt, het einde, waarvan zich steeds verder terugtrekt, naarmate ge er werkelijk dieper indringt. Dit wil echter niet zeggen, dat ge bij het indringen in het mysterie nu maar alle wetten der logica opzij kunt zetten, noch ook, dat het mysterie zelf onlogisch is.

4. En hier kom ik tot datgene, waarop ik het oog heb in mijn boek, p. 133. Ik schreef niet, dat ik geen problemen heb, noch ook, dat ik het Ds. Keegstra euvel zou duiden, dat hij wel problemen heeft; maar dat deze broeder een *onoplosbaar* probleem heeft, een probleem echter, dat hij zichzelven heeft geschapen. En het probleem, dat hij zichzelven schiep ligt uitgedrukt in de vraag: hoe kan God welmeenend (met de bedoeling om te zaligen) genade aanbieden aan hen, die Hij van eeuwigheid besloten heeft niet te zaligen? Dat is het *onoplosbaar* probleem. En het kan van dit probleem aanstonds gezegd worden, dat het onoplosbaar is, juist omdat het geen mysterie is, maar onzin. De vraag is doorzichtig. Een kind kan haar wel begrijpen. Het is ook doorzichtig, dat alle poging, om haar te beantwoorden ijdel moet worden geacht. En dit is zoo doorzichtig, omdat het aan de oppervlakte ligt, dat de twee hoofdelementen van Ds. Keegstra's probleem elkander absoluut uitsluiten. Het is een soortgelijk probleem, als er ligt in de vraag, die iemand mij eens voorlegde: als iets onwederstandelijks in botsing komt met iets onbeweeglijks, wat gebeurt er dan? Ook dit is doorzichtig. Welnu, ik beweer, dat het probleem van Keegstra geen mysterie is, maar onzin, zeer doorzichtige onzin. En ik beweer ook, dat Ds. Keegstra zich dit probleem zelf schept. Het komt niet uit de Schrift. Nooit openbaart ons Gods Woord, dat God Zijne genade welmeenend aanbiedt aan alle menschen zonder onderscheid. De beloften Gods zijn altijd particulier. En, als we slechts de Schrift willen gelooven, en het aandurven, om onvoorwaardelijk God te erkennen als GOD in het stuk der zaligheid, het geheel aan Hem toe te vertrouwen, dan is Ds. Keegstra's probleem niet opgelost, want het is metterdaad onoplosbaar, maar wel vernietigd.

5. Geheel iets anders hebben we, als we ons voor de vraag geplaatst zien naar des menschen verantwoordelijkheid en Gods volstrekte souvereiniteit. Met ootmoedige erkentenis van het feit, dat we hier Gods werk in en door den redelijk-zedelijken mensch niet tot op den bodem zullen kunnen naspeuren, mogen we toch zeker opmerken, dat we hier geen twee elkander absoluut uitsluitende elementen hebben. God is God en het zal wel duidelijk zijn, dat de mensch ook in zijn zedelijk leven nooit souverein vrij is. Hij is schepsel. En als schepsel is hij volkomen afhankelijk. Ook in zijn wilskeuze is hij niet onafhankelijk vrij, maar afhankelijk van God. De lijnen van Gods souvereiniteit en des menschen verantwoordelijkheid loopen niet evenwijdig naast elkander, maar de laatste is volstrekt aan de eerste onderworpen. Ofschoon dus God ook in den meest volstrekten zin souverein blijft over des menschen daden, er in werkt, Zijn raad er door uitvoert, toch werkt God altijd zoo in en door den mensch, dat deze bewust en willend de auteur van zijn eigen daden is en blijft. God is GOD, ook ten opzichte van het geschapen zedelijk-vrije leven des menschen; en de zedelijke vrijheid van den laatste is een afhankelijke. God is GOD, ook ten opzichte van de verantwoordelijkheid des menschen; en de verantwoordelijkheid van den laatste is een noodwendige verantwoordelijkheid. En in de theodicee is God ook GOD. Hij rechtvaardigt Zichzelven in al de gewetens der menschen en der engelen. Ik zeg dit niet, om hiermede te beweren, dat het mysterie hiermede is opgelost. Maar wel zullen we in het nadenken over dit mysterie volstrekt moeten uitgaan van GOD. En altijd is Hij alleen God. Er staat ook in den mensch, in het zedelijk schepsel, niemand tegenover of naast God, die met Hem te vergelijken is, die uit zichzelven vrijheid of recht kan bezitten. Heeft de pottenbakker geen macht over het leem?

De tweede vraag van onzen geachten broeder aan de overzijde van den oceaan, die ik wil beantwoorden, en waarmede ik deze gedachtenwisseling voorloopig sluit, is van geheel anderen aard. Ze ligt uitgedrukt in het volgende uit Dr. Impeta's artikelen:

"En daarom: ik reik ze beiden de hand en voel mij aan beiden ten nauwste verwant. (Ds. Keegstra en mij, H. H.) En ik raad ze ten sterkte aan: komt bijeen en bespreekt met elkaar deze zaak nog eens tot den wortel toe, ge staat niet zoover van elkaar als 't wel zou kunnen schijnen. In de kern der kwestie zijt ge het met elkaar eens en dan moeten menschen die Gereformeerd willen denken en gevoelen en belijden en leven elkaar ten slotte kunnen vinden . . . .

"Zouden we het niet allen eens kunnen worden op het bestreden punt als we eenstemmig verklaarden: we zeggen *niet*: er is zaligheid ook voor u, hoorders des Woords — neemt gij die nu van uwe zijde (in uwe kracht) maar aan; we zeggen wel: in den weg des geloofs is er zaligheid ook voor u, hoorder des Woords, want daar is geschreven: gelooft in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden.

"Ik kan mij het niet voorstellen dat dit twistpunt moet *blijven* verdeelen zulken, die broeders zijn in eenzelfde geloof."

Wat hierop te antwoorden?

Laat mij in de eerste plaats mijne hartelijke waar-

deering uitspreken voor de welgemeende poging, die Dr. Impeta hier doet, om een breuke te heelen, die in ons kerkelijk leven alhier in 1924 geslagen werd, en om dezulken, die naar zijne overtuiging bij elkander hooren, niet langer gescheiden te doen leven. Geheel in het abstracte gevoel ik zeer diep voor het bewandelen van den weg, dien Dr. Impeta ons hier wijst. Wie, die de Gereformeerde kerken liefheeft, zou het niet diep betreuren, dat het in hare kringen altijd weer moet uitloopen op verdeeldheid en scheiding? We zijn al zoo klein en nietig, vooral in den stroom van het Amerikaansche leven zoo weinig beteekenend, als ge op getalsterkte ziet. De Christelijke Gereformeerde Kerken vormen een der kleinste kerkengroepen in ons land. En onze Protestantsche Gereformeerde Kerken zijn nog weer zooveel kleiner! Is het niet smartelijk om aan te zien, dat de Kerk op aarde altijd weer zoo moet verbrokkelen en splitsen?

Ik waardeer het ook, dat Dr. Impeta schrijft, dat hij mij ook de hand reikt en als Gereformeerde wil erkennen. Er zijn veel meer in de Gereformeerde Kerken van Nederland, die hetzelfde doen. Hetgeen we in verschillende bladen daarvan lazen, hopen we, zoodra het mogelijk is, in ons blad te publiceeren. Het is mij wel duidelijk geworden, dat hetgeen hier is geschied in 1924, in de Gereformeerde Kerken van Nederland niet gemakkelijk zou plaats hebben. De Kerken hadden ons daar niet uitgeworpen.

Toch oordeel ik, in de eerste plaats, dat het niet gemakkelijk zal blijken, indien niet onmogelijk, om thans nog zulk een samenspreking te houden en bijeen te komen, zooals Dr. Impeta aanraadt. Die tijd is voorbij. Men kan de klok der geschiedenis niet terugzetten. Er is te veel geschied. Tijdens en voor, zoowel als onmiddellijk na de Synode van 1924 hebben Ds. H. Danhof en ik altijd gevraagd, soms zelfs gesmeekt om zulk eene bespreking der dingen. We hebben zulks gedaan in geschrifte en mondeling op kerkelijke vergaderingen. Persoonlijk heb ik het gedaan op de vergadering der Classis in Mei, 1924. Ik heb de broeders gesmeekt om de dingen, die daarvoor toen immers in 't geheel niet rijp waren, toch zoo, zonder bespreking op den vloer der Classis, niet door te zenden naar de Synode. Ik vroeg hen, om één uit hun midden te benoemen, om publiekelijk de dingen, waarover het ging met mij te bespreken. Toen dit niet hielp, vroeg ik hen, om zes der broederen te benoemen, tegenover wie ik alleen wilde staan in bespreking op den vloer der classis. Men wilde echter niet. Zonder bespreking op de vergadering der Classis moesten de vraagstukken worden doorgezonden naar de breedste vergadering der kerken. Op die vergadering had ik geen stem. Men handelde over mijn zaak, zonder mij zelfs kennis er van te geven. Men verzocht mij niet te spreken. De commissie van praeadvies in de zaak heeft dagen vergaderd geweest, zonder mij ooit voor zich te roepen. Ook toen haar rapport op de Synode werd behandeld, waarin men nota bene toch de vraag behandelde of ik ook censurabel was om mijne voorstelling van het stuk van Gods genade, verzocht men mij niet (ik had achter in het kerkgebouw, waar de Synode vergaderde, plaats genomen), om naar voren te komen, om mijzelven te verantwoorden. Men deed mij geen enkele vraag. Driemalen vroeg ik om het woord in mijn eigen zaak. Tweemalen werd het mij geweigerd, slechts eenmaal mocht ik spreken, en dat wel, omdat ik bij mijn verzoek de belofte deed, dat ik niet weer om het woord zou vragen. Nimmer heeft men mij ondervraagd over hetgeen ik toen voor een stampvolle kerk gesproken heb. Nooit heeft men het in bespreking genomen. Onder de grootste verwarring nam de Synode ten slotte in een substituut voorstel de "Drie Punten" aan en sprak men uit, dat ik Gereformeerd was in de fundamenteele stukken, zooals die in de Belijdenis zijn geformuleerd, schoon met een neiging tot eenzijdigheid. Men liet mij niets beloven. Men vroeg mij niets. Men gaf mij, noch mijn kerkeraad, officieel bericht van de besluiten aangaande mij. Toen begon de Classis weer aan te vallen. Ook daar wilde men geen bespreking. Drie weken is de Classis ten slotte vergaderd geweest, met kortere of langere pauzen. Nooit is er iets op de vloer der Classis besproken. Het ging alles door eene commissie, achter de schermen, die telkens rapporteerde en hare besluiten aan de Classis mededeelde, die ze gewoonlijk overnam. Men wilde ik zou de Drie Punten onderteekenen of beloven het stilzwijgen aangaande hen te bewaren. Dat mocht, dat kon, dat wilde ik niet. Ik bood ten slotte aan, in de stoel te gaan zitten en mij te laten onderzoeken door de geheele Classis naar de maatstaf van Schrift en Belijdenis. Niets hielp. De Drie Punten waren in het geding. En men heeft mijn kerkeraad ten slotte afgezet en mij geschorst, omdat ik mij niet wilde onderwerpen, noch ook mijn kerkeraad dat wilde, "aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten."

Zoo is de geschiedenis. Wie haar anders voorstelt, maakt zich schuldig aan leugen. Hiervoor heb ik honderden getuigen.

Schier ondenkbaar, zegt ge, in Gereformeerde Kerken? Toch zijn het de naakte feiten.

Onmiddellijk nadat de besluiten der Synode gevallen waren, heeft Ds. H. Danhof, die afgevaardigde was, een tamelijk breed uitgewerkt geschreven protest ingediend, waarin hij duidelijk maakte, niet alleen op welke gronden hij de Drie Punten niet zou kunnen onderschrijven, maar ook, dat en waarom hij oordeelde, dat de Synode in het geheel niet rijp was voor het nemen van hare besluiten en voor hare leerstellige uitspraken. Ik zal dit protest hier niet overschrijven. Alleen wil ik een enkele aanhaling maken, om duidelijk te doen zien, welke de houding was, die hij destijds aannam en die de Synode aannam tegenover ons en de kwestie, waarover het ging.

Aan het einde van zijn derde bezwaar schreef Ds. H. Danhof als volgt aan de Synode:

"Hier zouden we willen vragen, moet dat nu toch waarlijk zoo? Waarom toch niet eerst samen over

deze dingen gesproken, om althans eerst elkander goed te verstaan, en daarna, met wezenlijke bekwaamheid, indien noodig, iets definitiefs uitgesproken en vastgesteld? M. i., ware eene commissie veel beter geweest dan de tegenwoordige uitspraken."

En aan het slot van het geheele protest lezen we:

"Hoewel ik dan ook gaarne toestem, dat onderscheidene uitdrukkingen in de geschriften van de broeders Danhof en Hoeksema niet wel te rijmen zijn met wat door de Synode in punten A., B. en C. wordt voorgesteld, zoo ben ik toch heilig overtuigd, dat hunne uitdrukkingen, mits in 't rechte verband gelaten, niet wezenlijk in strijd zijn met Belijdenis en Schrift. Geheel afgedacht dan ook van het feit, dat elk bijzonder werk over eenig bepaald punt, juist omdat het bijzonder is en een bepaald punt betreft in zekere definitieve richting moet wijzen; beweer ik, dat de broeders ernstiglijk streven naar een rijke en alzijdige voorstelling van Gods geopenbaarde waarheid; en dat zulks dan ook wel duidelijk is uit hunne geschriften. Al mogen zij dan verschillen van de huidige drie Synodale uitspraken, zoo meen ik toch tegenover de Synode met klem te mogen handhaven, dat hun gevoelens in overstemming zijn met Belijdenis en Schrift.

"Waar dit nu mijn innigste overtuiging is, daar zal de Synode mij zeker wel verstaan, als ik hiermede uitspreek, dat ik het mijne roeping acht voor God en de kerken, niet alleen formeel te protesteeren tegen deze Synodale besluiten, maar ook practische maatregelen daartegen hoop te nemen, beide als afgevaardigde van Classis Grand Rapids West en als een van de twee in betrekking tot bovengenoemde punten veroordeelde broeders. Ik heb gemeend eerlijkheidshalve dit te moeten zeggen."

Deze aanhalingen spreken voor zichzelven.

En wat heeft de Synode gedaan met dit protest? Is ze tot bezinning gekomen en heeft ze ter elfder ure nog besloten, om niet door te gaan met hare besluiten en de dingen liever nog eens te overwegen en te bespreken? Neen. Heeft ze dan, waar een der veroordeelde broeders reeds aanstonds tegen de besluiten der Synode protesteerde en te kennen gaf, dat hij zich er niet aan zou onderwerpen, maar ze zou tegenstaan, de noodige maatregelen genomen, om hem te behandelen? Ook niet. Ze heeft niets gedaan. Ze heeft het protest voor kennisgeving aangenomen en . . . . ik zou haast zeggen *op de vlucht gegaan.* Want ze was metterdaad bang om de zaak nog weer aan te roeren. Zoo zwak stond ze. In elk geval, ze is verdaagd en uiteen gegaan zonder een antwoord te geven op dit protest.

En wil men thans bespreking?

Men zwijgt ons liever dood. Men gevoelt wel, dat men in 1924 een fout heeft begaan (laat mij het maar zacht uitdrukken). Maar men spreekt er liever niet meer over. Wij kunnen schrijven, wat we willen. Er bestaat geen mogelijkheid, dat men ons zal beantwoorden. Althans zoo schijnt het wel te zijn.

Daarom waardeer ik wel de welwillende woorden, die Dr. Impeta schreef, maar ook acht ik het niet waarschijnlijk, dat het ooit tot eene bespreking zal komen, veel minder tot overeenstemming.

Want, en dit is mijn tweede bezwaar tegen een mogelijke hereeniging, ik acht het ook niet het best voor de Gereformeerde Kerken, dat wij weer samenkomen. De ontwikkeling in de Christelijke Gereformeerde kerken in de laatste jaren is van dien aard, dat ik het een schier hopelooze zaak acht voor haar om in Gereformeerde banen zich te blijven bewegen. De afloop der wateren is ook daar snel. Hetgeen ik kon aanhalen in deze artikelen ten bewijze, dat men zich niet in Gereformeerde richting ontwikkelt, is, zooals wel vanzelf spreekt, slechts een zeer zwakke reflectie van het eigenlijke leven en streven dier kerken. Het werkelijke leven is veel meer Arminiaansch dan in die aanhalingen tot openbaring komt. Ik zal niet trachten een beschrijving te geven van den werkelijken toestand. Waartoe zou het dienen? Alleen maar wil ik toch met nadruk zeggen, dat ik geen heil verwacht van een mogelijke hereeniging. Hoezeer ik het betreur, dat de splitsing in 1924 moest komen; hoezeer ik het smartelijk vind, dat er altijd weer scheiding en verbrokkeling moet zijn in den boezem der Kerken; toch oordeel ik thans, nu de scheiding een historisch feit geworden is, dat het voor ons als Gereformeerde Kerken verreweg het best is, dat we gescheiden blijven leven. Onze kracht ligt ten slotte toch niet in het aantal, maar wel in de kennis en handhaving en ontwikkeling van de alzijdige en rijke Gereformeerde waarheid. Haar heb ik lief met geheel mijn hart. En ik zou liever nog tienmaal in mijn leven uitgeworpen worden uit de kerken, dan die waarheid te verloochenen of te laten vertroebelen.

Hiermede sluit ik, wat mij betreft, deze gedachtenwisseling, schoon ook ik natuurlijk gaarne zal kennis nemen van hetgeen door Dr. Impeta of iemand anders in Nederland over onze zaak mag worden geschreven.

Ik verzeker den geachten broeder, met wien ik in deze artikelen gedachtenwisseling hield, dat het mij een waar genot is geweest kennis met hem te mogen maken, ook al berustte deze kennismaking in het eerst op misverstand. De nobele wijze, waarop hij schreef over onze zaak, heeft mijn hart en de harten van velen van ons volk voor hem geopend.

H. H.

AANKONDIGING

Op den 21sten April, des avonds te 7:45, zal, D. V., Ds. G. Vos eene rede houden in de Fuller Ave. Protestantsche Gereformeerde Kerk over het onderwerp: "De Wisselende Geslachten Israels."

Ingezonden

Geachte Redacteur!

Zou u zoo goed willen zijn om het onderstaande een plaatsje te geven in uw blad?

Ik had het opgestuurd aan *De Wachter,* maar het schijnt daarin niet thuis te behooren. En waarom toch niet?

Ik hoor nog al eens van dezen of genen, dat men zich voor de "drie bijvoegselen" aan onze Belijdenis (1924) met het volste recht op Dr. A. Kuyper kan beroepen. En naar mijn oordeel kan men dit toch niet. Ik bedoel, dat zulk een beroep geen kracht heeft. Of mag ons Chr. Geref. volk zelf niet onderzoeken en kan het zelf niet oordeelen over de waarheid? Het schijnt wel van niet. Maar dan doen we precies hetzelfde als de Roomsche leiders tegenover de leeken; de laatsten mogen zelf ook niet oordeelen; de leiders doen het voor hen.

Ik lees in de *Leer der Verbonden* van Dr. A. Kuyper, p. 196, het volgende: "Op de prediking komt het aan, op eene prediking, die niet de schoonheden van het vernuft uitstalt, noch ook baadt in gevoelsstroomen. Och, vernuft en hartstochten zijn geen zielsmedicijn. Neen, maar op eene prediking die God in Zijne gemeente laat spreken, die de zielen dwingt dat spreken Gods aan te hooren, en die onder dat hooren door het Woord de zielen bewerkt, tenzij dan in gunst ter zaligheid of in toorne ten verderve."

Nu vraag ik of dit, vooral de laatste zinsnede, in overeenstemming is met hetgeen in het eerste punt werd uitgesproken, namelijk, dat de prediking des Evangelies een bewijs is van Gods gunst aan ieder, die dat Woord hoort verkondigen?

Ik weet wel, geachte Red., dat ik bij u ook aan het verkeerde adres ben, om dit in overeenstemming te brengen. U kunt dit ook niet. Maar waarom houdt men dit dan nog steeds staande? Het wordt in mijn oogen een moedwillige leugen.

Ook hebben onze vaderen dat gevoelen niet voorgestaan. Dit blijkt o. a. wel uit hunne berijming van Ps. 101:4. Daar staat: "den booze zal ik niet kennen." Hun geest wilde niet weten van een gunst Gods jegens degenen, die Hem haten, want ze berijmen:

"Mijn gunst zal hen, die booze wegen gaan,
Nooit gadeslaan."

Als onze vaderen hier aannamen, dat God sprak, dan is de zaak wel duidelijk. Als ze daarentegen veronderstelden, dat David sprak, dan natuurlijk sprak David slechts van zijn eigen gunst tegenover zijn onderdanen.

En nu, geachte Red., verwachtende, dat u niet zoo angstvallig alles onderzoekt, maar het een plaats geeft in uw blad, verblijf ik hiermede uw broeder in Christus,

L. Steenwijk, Oak Lawn, Ill.

Neen, ik zal niet trachten dit te rijmen. De Schrift is vol van uitdrukkingen, en heel de lijn der Schrift is er mee in overeenstemming, die leeren, dat Gods gunst niet is over de goddeloozen, maar alleen over Zijn volk.

Ik zie geen reden (buiten de reden, dat men de zaak wil doodzwijgen), waarom bovenstaand artikel, geschreven door een lid van de Christelijke Gereformeerde Kerk te Oak Lawn, niet in *De Wachter* kon worden opgenomen. H. H.

Ingezonden

Zeer geachte Redacteur!

Sommigen hebben er zich destijds over beklaagd, dat reeds zoo spoedig na het verscheiden van Kuyper en Bavinck er mannen opstonden, (die slechts gewone predikanten waren) die de vermetelheid hadden om de momentale werken der voornoemde Doctoren niet slechts te becritiseeren, maar zelfs tegen te spreken. Immers vooral K. was toch zulk een reus. De meeste theologen stonden als verpletterd door zijn grootheid. 't Scheen haast of hij schier op elk gebied het laatste woord had gezegd. Doch nu hebben wij dan een meer gunstig geval.

Prof. W. Heyns, wiens ideën natuurlijk in verband staan met Kuyper's leer der Gemeene Gratie, heeft nu de gelegenheid om zich te verdedigen tegenover een der eerstgenoemde critici zoodat niemand er zich straks over heeft te beklagen, dat hij evenals Kuyper en Bavinck de gelegenheid niet zou gehad hebben zichzelven te kunnen verdedigen.

Wij voelen ons verplicht, geachte Red., voor de duidelijkheid waarmee u de zaken aangaande Prof. Heyns' onderwijs hebt voorgesteld, en ik houd mij verzekerd, dat gij Prof. Heyns welwillend plaatsruimte zult willen verleenen in de S. B. om zijn ideën te verdedigen.

En ook verzoek ik Prof. Heyns bij dezen dringend om nu uit den hoek te komen. De zaak is toch zoo ernstig. Pas hebt gij nog een lans gebroken voor het doopen van kinderen die buiten het verbond zijn; en uw kracht schijnt nog even versch als in uw jongere jaren; kom dan nu terwille der waarheid, terwille der School en kerken die gij gediend hebt, en ook terwille van uw oudleerlingen, die waarlijk in een zoo groote mate door u zijn beinvloed doordat ze zoo vroeg onder uw beslag kwamen, dat ze er ingepeperd uitzien. Zoudt gij uw standpunt nu, terwijl de gelegenheid er nog is, deugdelijk kunnen verdedigen goed en wel; doch als gij u eens zoudt laten overreden, of, als God u onder 't schrijven nog eens mocht overtuigen; . . . . — Wie weet wat zegeningen wij zouden mogen verwachten.

U dankend voor de plaatsruimte, verblijf ik uwer dienstwillig,

R. Van Till, Lowell, Ind.

Hymns and Psalms

A Comparison

One of the most essential requirements relative to the solving of the hymn question is, that we clearly understand the various factors which constitute it. The origin and history of the question should be known, terms should be sharply defined, all irrelevant matter eliminated from the discussion, and the various elements compared and contrasted in order that the main issues may be clearly discernible in the light of the clash of opinions thus revealed.

It is especially this last named method of analogy that we wish to utilize in this essay, first comparing the implications of the definitions involved, continuing with a general comparison of a representative group of psalms and hymns, and interspersing this comparison with a more detailed analysis of some particular psalm or hymn as the need and occasion arises. From each of these comparisons we will deduce certain facts and arrive at certain conclusions, discussing also this subject from the point of view of the objections raised to the use of hymns and with the positive purpose of showing that there can be no valid objection to the use of hymns based on and in agreement with the Word of God.

From the study of the definitions of a psalm and a hymn which were treated in detail in another essay in this series, we find that they have many characteristics in common. Both have their basis in the Word of God and both have as their purpose the praise and adoration of God. The only marked difference between the two is the source in the Bible from which they are taken. We read concerning the definition of a psalm that it is one of the hymns collected into a certain book of the Old Testament or a modern metrical version of such. Our Psalter is such a modern metrical version. In addition a certain student of the Bible informs us in one of his works that the book of Psalms is the earliest hymn book in existence. From these facts we can make the following observations.

It is evident in the first place that the difference between a psalm and a hymn is largely one of scope, the psalms being confined to only one book of the Bible while a hymn may draw its content from the entire Bible including the book of Psalms. A psalm therefore is always a hymn, although a hymn is not always a psalm.

It is evident, in the second place, that because of this difference in scope, there is also of necessity to a certain extent a difference in content. A psalm must confine itself largely to the shadow language of the Old Testament, while a hymn is free to sing all that is contained in the Scriptures from the dawn of creation, as recorded in Genesis, to the coming again of the Lord Jesus Christ, and the establishment of the new heaven and the new earth, as recorded in Revelation, and a church using only the psalms in its service of praise eliminates from such a service the contents of sixty-five of the sixty-six books composing the Word of God.

In the light of these facts we would ask, "Why all this discrimination in the use of the Bible when applied to our service of song?" We do not hesitate to preach the entire Word from the pulpit, to incorporate that same Word in its entirety in our creeds and confessions, but when it comes to appropriating to ourselves the gospel in song, some of us become possessed with diverse and sundry apprehensions and fears, some imaginary and some real, and see a future with hymns only as dark and foreboding, the forerunner of approaching doom. We are told that the freedom of hymn writers is too great, but we are not informed of the fact that this same freedom was a dominant factor in the formation of our creeds, and is still exercised from week to week in the pulpit. They tell us, too, that because of this freedom the danger of false doctrine slipping into the church is greatly increased, and to support this contention, point to many hymns, the contents of which are not scriptural, but which are nevertheless found in the hymnals of churches which are supposed to be dedicated wholly to expounding the truth of God's Word, but forget that this fact does not excuse them from the duty rightly to divide the Word of Truth, also in the singing of the gospel, but that it should rather spur us on to a more diligent search of the Scriptures to see whether the songs, the writers of hymns present to us, be true or not. Furthermore, they tell us that history also plainly teaches, that churches, adopting the use of hymns, have experienced spiritual decay and lukewarmness, although failing to show to what extent, hymns have contributed to this decay, and forgetting, too, that this same history is also crowded with evidence that hymns have been used by the Spirit of God as vehicles of great blessing an spiritual happiness. We should remember, that the singing of hymns, as well as the preaching of the gospel, as used by God as a savor of life unto life for some, and a savor of death unto death for others. Finally, the advice is given us that as long as the church is in her present weak, spiritual condition and we have no hymn writers in our own group, we had better stick to the versified translation of the Psalms as we have them, which verily dismisses but does not solve the problem, and ignores the fact that, if fallible man is not capable of drawing material for his hymns from the entire Bible, he will not possess any greater capabilities when interpreting the book of Psalms. Therefore, as we enter into the second phase of our subject and proceed with a direct comparison of psalms and hymns as we possess them, it is well, that we bear these various facts and opinions in mind.

(*) We have taken as the basis of our comparison a group of fifty psalms and hymns, twenty-five of them from our Psalter, and twenty-five from the Tabernacle

Hymn book used by our Society in conjunction with the Psalter. It is quite evident immediately, that an enumeration and detailed discussion of each one of these fifty psalms and hymns is impossible, neither do we believe this to be necessary. The hymns and psalms were picked at random and, as no attempt was made to pick or select any particular group of psalms or hymns, we believe that they present a fair cross-section, and that anyone making an attempt similar to our own, would be confronted by the same facts and problems, even though the deductions made and the conclusions reached, might differ from our own.

We will compare these psalms and hymns from three points of view, namely, as regards their Scriptural soundness, their completeness with regard to Scriptural truth, and their fitness in relation to the New Testament church.

As regards their Scriptural soundness, it may be said of the Psalms, investigated in our comparison, that all proved to be a reasonably sound, though not perfect, human interpretation of the scriptures from which they were versified. Of the twenty-five hymns, which received our attention, this cannot be said. Five of these hymns gave credence either to unsound interpretation of the Scriptures, or failed to sound any direct Biblical theme, while two additional hymns, which although they cannot be said to be unscriptural, nevertheless leave room for doubt as to the meaning of their contents. The first five hymns to which I have reference are: 1. Prayer Changes Things; 2. Beulah Land; 3. I Gave My Life for Thee; 4. Memories of Mother; 5. Joy in My Heart. The two which were considered as leaving considerable doubt as to their meaning and application are: 1. Whosoever Will, and 2. If Thou Shalt Confess. It would seem to appear, then, from a comparison from this particular point of view, that the psalms, as we possess them, are as a whole decidedly superior to the contents of the hymnal with which they are compared, and it may be frankly admitted, that this is true. It also brings out vividly the necessity of exercising caution, when using a hymnal of this kind, otherwise we stand in danger of ultimately incorporating in our hymnals such inspirational hymns as: 1. We Will Vote It Dry; 2. A Thousand Years of Prohibition; 3. Apples for a Penny, and 4. The Naughty Little Mouse, all found in the hymn book "Eternal Praise" used by one of the Reformed churches in our city. A second fact, which is easily discernible in the light of these observations, is the need of a hymnal which will eliminate all hymns of a positively harmful or doubtful character. Thirdly, it serves to bring out the fact, that even though error is more prevalent in hymns as we have them, there is nevertheless no lack of hymns the contents of which are in accord with Biblical truth in so far as this is humanly possible.

The second station point of perspective, from which we wish to view the question, is the completeness of the psalms and hymns with regard to scriptural truth. We believe very firmly in the unity of the Word of God, and consequently are addicted to the view that when any part of the Bible, including the book of Psalms, is isolated from the remainder, it ceases to be the Word of God and becomes a nothing more than a fine piece of literature. If in our service of song we confine ourselves to the limits of the book of Psalms, it becomes impossible to bring in song all that the Scripture teaches. We do not mean to infer that the church is duty bound to select material for its hymnody from each individual book of the Bible, but we do mean to say, that it is the duty of the church also in song to express the complete truth of the Word of God as is done in preaching and teaching and incorporated in our creeds and confessions. This the book of Psalms, separated from the remainder of the Word of God, does not do, and it, therefore, follows that any rigid versification of this part of Scripture must of necessity share its lack of completeness. This comparison, then, brings to light the fact that from this point of view our Psalter, due to the limitation of its contents, is not free and does not express the full Gospel as is the privilege of a hymnal.

That the aforementioned statement is true, will be still more apparent when we look at this question from a third point of view, namely, that of the fitness of the psalms in relation to the New Testament church. Here more than ever the inadequacy of the psalms, as they are isolated by themselves, is evident. It is true beyond doubt that the vortex around which New Testament Christianity revolves is the living Christ manifested in the flesh. Of this living Christ the entire Old Testament, including the book of Psalms, speaks only in a prophetic way. The Sun of Righteousness had not yet arisen, and the life of the Old Testament manifestation of the church centered around the commandments of Sinai and the temple worship, and the relation of the people to both was a living testimony of man's impotency to fulfil his obligations to his Maker, and directed the attention of the people with hope and expectation to a Deliverer, the coming Messiah. The book of Psalms, then, in common with the rest of the Old Testament, gives no account of the life and teachings of the Prince of Peace. In a word, the book of Psalms has a share in the shadow language of the Old Testament, and this language is reflected in the Psalter.

Permit us to give a few illustrations from the group of psalms taken as the basis of our comparison. In the first stanza of No. 208 of our Psalter we read, "He makes Jerusalem His throne, Her peaceful hills His dwelling place." This is a direct reference to the Old Testament Jerusalem and its surrounding environment, the historical dwelling place of Jehovah, but the fact is, that today the name of God is no longer identified with any particular geographical location, but extends His throne from pole to pole in the hearts of

all believers. Allow us to quote another example. In the fourth stanza of No. 320 of our Psalter we find expressed the prayer: "Let us Thy full salvation see." When the psalmist uttered this prayer he had in mind the coming of Jesus Christ. This prayer no longer fits the New Testament church which can say with Simeon in the temple, "Mine eyes have seen Thy salvation." We shall cite one more example. We have in the first stanza of No. 336 of the Psalter this same longing uttered in different words. We read, "For Thy word and Thy salvation, Lord my eyes with longing fail." Here again the psalmist expresses a longing for the appearance of the Word made flesh, but the New Testament church need not express this longing, for it has the testimony of the Apostle John, "The Word was made flesh." It may be argued, that even now in the new dispensation the salvation, for which the psalmist longed, is not completed, and that, therefore, these words are still appropriate. Although this statement in itself is certainly true, it must nevertheless be admitted, however, that this was not the purpose of the writer of the Psalms, and that if we would hold ourselves strictly to the meaning of the Scripture, as we find it, we cannot use this argument to favor a continuance of the use of this Old Testament language. The question might be asked at this juncture, "Is the Old Testament, then, of no value to the New Testament church?" We answer decidedly in the affirmative. The recorded lessons of history are still valuable and the teachings set forth are still applicable to the church of today, and it is a well-known fact, that Jesus Christ, the head of the New Testament church, referred time and again to the Old Testament. Therefore, the book of Psalms also is still full of meaning for the church of today, and provides much suitable material for song as we also have it in our Psalter. Our criticism, in regard to this subject, is resident chiefly not so much in what the versifications of the Psalms express, but rather in what they fail to express. Our desire is not to discard the Psalms, but rather to supplement them. Our purpose is constructive, not destructive. In all of the twenty-five versifications of the Psalms, which were the subject of our perusal, the name Jesus is not once mentioned. The name Savior appeared only four times, and upon investigation we found, that those who composed our Psalter, substituted the name Savior in all four cases for the name Lord. We believe, therefore, that the remedy of adding hymns to our psalms is a necessary one.

The conjecture might be inserted at this point in our discussion, that even should there be unanimity of opinion in regard to the need of supplementing the psalms with hymns, a united opinion as to which hymns were Scriptural and which were not, would still be a virtual impossibility. We must admit the truth of this conjecture. For instance, one of the editors of the Standard Bearer, while discussing the hymn-question, voiced his objections to the hymn, "Jesus Saves." His main objection seemed to be, that the hymn expresses only a half truth, namely, Jesus Saves"; but failed to designate who are saved. With this view we cannot express agreement for the simple reason, that we are unable to see that only a half truth is expressed here. As far as we were able to ascertain, this hymn is based on the well-known story of the midnight conversion of the jailor and his household at Philippi, as recorded in the sixteenth chapter of the book of Acts, and more particularly, on the answer which Paul and Silas gave to the query of the jailor as to what he had to do to be saved, namely, "Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved, and thy house." We see in this hymn nothing more than an injunction to Christian people to follow the example of Paul and Silas to tell the story of salvation at any time, and to appropriate each opportunity, or to use the language of Scripture, "to be instant in season and out of season." An injunction than which is Scriptural and timely as well. As to the contention that the statement, "Jesus saves," is only a half truth, we would say that while it is certainly true that Jesus saves His people and them only, nevertheless this does not alter the truth that Jesus saves. To illustrate. Without doubt most of us at some time or other have come into a very real experience with the truth, "Fire burns." Now, if I make an addition to this sentence and say, "Fire burns wood," I do not change but simply make a special application of the truth that fire burns. Likewise the addition "His people" only serves to limit, but does not change the truth that Jesus saves. With all due respect, therefore, for those who disagree with us, we reiterate once more that we can find no fault with the hymn "Jesus Saves."

Notwithstanding these differences of opinion, which are certain to arise regarding the soundness of certain hymns, we would venture to surmise that there are nevertheless a sufficient number of hymns in existence on which there would be no difference of opinion so that also this conjecture would not prove a barrier to the introduction of Scriptural hymns, if a desire and willingness to act were present.

We conclude this essay with a few practical observations and suggestions and would invite your attention, first of all, to a fact already hinted at earlier in the essay, namely, that the stand of our churches in regard to hymns thus far has been largely negative. While admitting that there can be no objections to the use of hymns as such and even admitting that the Word of God commends their use to us, the attitude has been assumed nevertheless that hymnals, as we have them today, expose us to every wind of false doctrine, while at the same time not a finger has been stirred to remedy the condition. It is our sincere conviction, that this negative attitude is responsible for much of the lethargy and false doctrine we find rampant in the church today, even though we gladly admit, that such was not the intention of those assuming this

attitude. We will support this contention by citing but one of many examples which could be given of how this attitude works out in practical life.

As a church we lend our moral and financial support to the Christian school movement. These Christian schools have for years confined their singing almost exclusively to hymns. While the writer of these lines has not spent his entire school career in these Christian schools, he can nevertheless say that seven of the eight years which were spent in these schools, hymn books were used to the virtual exclusion of all others and with very little effort at regulating the use of their contents. Thus through all these years when the mind is most susceptible to impressions, there has been imposed upon it a mixture of truth and error with the silent content of the churches whose membership was represented in these various school societies. And yet amazement is expressed by many when confronted by the fact, that those born and reared in the church and receiving Christian instruction nevertheless frequently reveal themselves as opposed to many of the teachings of the church. We cannot restrain the remark, that had the churches been as diligent in selecting a suitable number of hymns for use in church and school as they were in selecting versifications of the psalms, the result might have been quite different.

We see one ray of hope in this situation however, and that ray of hope is centered upon the belated movement now on foot in the churches, of which we formerly constituted a part, for the introduction of a suitable number of Scriptural hymns, in other words, an attempt to solve the question in a positive way. The appearance of the Christian Hymnal also is a hopeful sign and a step in the right direction. This action on the part of others, we believe, should serve as a stimulus to inaugurate a similar movement in our own churches.

On the other hand we are convinced, that any attempt to solve this question negatively, that is by surpressing and discouraging the use of hymns, is for reasons aforementioned, doomed to failure with the passing of time, with the added danger that, when the change does come, the reaction may be so great that the pendulum of thought swings to the opposite side of the clock, and our Psalter, as we have it today, be discarded altogether, a situation which would be equally as undesirable as the one now existing.

We close with the contention that was expressed in the early part of this essay, namely, that there can be no valid objection to the use of hymns based on and in agreement with the Word of God, and would like to add that we believe there are positive reasons why the sanctioned use of hymns would be desirable. The subject from this angle, however, will be treated by another writer in a following essay under the caption, "Positive Reasons for the Use of Hymns."

Wilfred G. Rottschafer

BASIS OF COMPARISON — PSALMS — THE PSALTER

1. The Blessedness of the Godly.
16. The Lord the Righteous Judge.
32. Our Need of Divine Help.
48. A Call to Praise.
64. Spiritual Aspirations.
80. God Our Resort In Trouble.
96. Contrasted Characters.
112. An Entreaty for Mercy.
128. The Lord of Hosts.
144. Pardon and Testimony.
160. Confidence In God.
176. A Revived Church and Missions.
192. A Prayer of Faith.
208. Aspects of the Divine Character.
224. The Foes of the Church.
240. An Outpouring of Sorrow.
256. Worship and Its Motives.
272. Affliction and Appeal.
288. The Creator Glorified.
304. The Marvelous Works of God.
320. Thankfulness and Triumphant Joy.
336. Watching and Eager Longing.
350. Devotion to the Church.
366. Humility and Meekness.
382. A Vision of God.

BASIS OF COMPARISON — HYMNS — TABERNACLE HYMNS

1. His Matchless Worth.
14. He Is Mine.
28. I Am His, and He Is Mine.
42. Constantly Abiding.
56. Prayer Changes Things.
70. I Know Whom I Have Believed.
84. His Eye Is On the Sparrow.
98. Dwelling In Beulah Land.
112. Faith Is the Victory.
126. Redeemed.
140. I Would Be Like Jesus.
154. Christ Returneth.
168. Whiter Than Snow.
182. Beulah Land.
196. Whosoever Will.
210. Blessed Assurance.
224. If Thou Shalt Confess.
238. A Mighty Fortress Is Our God.
252. Traveling Home.
266. Take Time To Be Holy.
280. I Gave My Life For Thee.
294. Memories of Mother.
308. Jesus, Savior, Pilot Me.
322. Come, Ye Disconsolate.
336. Joy in My Heart.

*) Psalms, The Psalter, Numbers 1, 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192, 208, 224, 240, 256, 272, 288, 304, 320, 336, 350, 366, and 382.

Hymns, Tabernacle Hymns, No. 3, Numbers 1, 14, 28, 42, 56, 70, 84, 98, 112, 126, 140, 154, 168, 182, 196, 210, 224, 238, 252, 266, 280, 294, 308, 322, 336.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel IX

Bewijzen voor de Waarheid van de Drieëenheid Gods

Dit alles moeten wij, zoo uit de getuigenissen der H. Schrifture, als ook uit hunne werkingen, en voornamelijk uit degene, die wij in ons gevoelen. De getuigenissen der H. Schrift, die ons leert deze H. Drievuldigheid te gelooven, zijn in vele plaatsen des Ouden Testaments beschreven, welke niet van noode is te tellen, maar alleen met onderscheid of oordeel uit te kiezen. In Gen. 1:26-27, zegt God: "Laat ons menschen maken, naar onzen beelde, naar onze gelijkenis, enz. En God schiep den mensch naar Zijn beeld; man en vrouw schiep Hij ze." Insgelijks Gen. 3:22: "Zie de mensch is geworden als onzer een." Daaruit blijkt dat er meer dan een persoon in de Godheid is, als Hij zegt: Laat **ons** menschen maken naar **onzen beelde;** en Hij wijst daarna de eenigheid aan, als Hij zegt: **God schiep.** Het is wel waar, dat Hij niet zegt hoeveel personen dat er zijn; maar hetgene voor ons wat duister is in het O. Test., dat is zeer klaar in het N. Test. Want als onze Heere gedoopt werd in den Jordaan, zoo is de stem des Vaders gehoord geweest, zeggende: "Deze is mijn geliefde Zoon"; de Zoon werd gezien in het water; en de Heilige Geest openbaarde zich in de gedaante van eene duive. Ook mede is in den doop aller geloovigen deze forme ingesteld door Christus: Doop alle volkeren in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. In het Evangelie van Lukas spreekt de Engel Gabriel tot Maria, de moeder des Heeren, aldus: "De H. Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden." Insgelijks: "De genade van onzen Heere Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u. Drie zijn er die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en den H. Geest; en deze drie zijn een." In alle deze plaatsen, wordt ons ten volle geleerd dat er drie personen zijn in een Goddelijk wezen. En hoewel deze leer het menschelijk verstand ver te boven gaat, nochtans gelooven wij die nu door het Woord, verwachtende totdat wij de volkomene kennisse en vrucht daarvan zullen genieten in den hemel. Voorts staan ook aan te merken de bijzondere ambten en werkingen dezer drie Personen te onswaarts: de Vader is genaamd onze Schepper door zijne kracht; de Zoon is onze Zaligmaker en Verlosser door Zijn bloed; de H. Geest is onze Heiligmaker door Zijne woning in onze harten. Deze leer van de H. Drievuldigheid is altijd beweerd en onderhouden geweest bij de ware Kerk, van de tijden der Apostelen af tot nu toe, tegen de Joden, Mohammedanen, en eenige valsche Christenen en ketteren, als Marcion, Mani, Praxeas, Sabellius, Samosatenus, Arius en andere diergelijken, die met goed recht door de Heilige Vaders veroordeeld zijn geweest. Overzulks nemen wij in dit stuk gaarne aan de drie geloofssommen, namelijk, der Apostelen, van Nicea, en van Athanasius, insgelijks hetgeen daarvan door de Ouden in gelijkvormigheid met deze besloten is.

Dit artikel dat handelt over de bewijzen van de Drieëenheid Gods, is een der langste artikelen in de gansche Geloofsbelijdenis. En toch mag men daaruit niet de conclusie trekken alsof onze vaderen dit belangrijke leerstuk wilden redden en behouden alleen door zoowat al de bewijsteksten uit de Schrift aan te halen, die er aan te halen zijn. Want dit is niet waar. Allereerst moet men niet vergeten, dat de leer der Drieëenheid juist niet rust op één of meer teksten zonder meer, maar dat eigenlijk de gansche Schrift bewijs is van deze leer. Johannes 1 en vele andere plaatsen spreken duidelijk genoeg uit, dat, inplaats van enkele teksten die ons zouden bewijzen de Drieëenheid Gods, de gansche openbaring Gods reeds in zichzelf een bewijs is van de Drieëenheid onzes Gods. De Drie-eenheid ligt zelfs ten grondslag aan alle openbaring Gods.

Indien het dan waar is, dat de Schrift reeds een Drieëenheid Gods veronderstelt, dan kunnen we wel de vraag doen: Maar waarom dan nog bewijsplaatsen uit de H. Schrift saam te vatten in een speciaal artikel van ons geloof? En daarop antwoordt feitelijk dit artikel zelf, door te verklaren dat dit artikel is opgesteld hoofdzakelijk met het oog op de vele dwaalgeesten, die in den loop der geschiedenis van de kerk, op de een of andere wijze hadden getracht te ontkennen en te loochenen dat God één is in wezen en drie in personen. Verscheidene ketters worden in dit artikel genoemd, en we achten het buiten ons doel om de beschouwing van elk toe te lichten en te verklaren. Tevens wordt dit ook niet gedaan in dit artikel. Tot beter verstand echter van dit artikel zij opgemerkt, dat verreweg de meesten onder de genoemde ketters leerden, den éénen God, die dan de Vader wordt genoemd, en den Zoon als de voornaamste onder alle de schepselen des Vaders. De Zoon, zoo leeraarde men, is des Vaders gelijke. Hij staat eenvoudig hooger dan eenig ander schepsel, alhoewel Hij zelf ook geschapen is. Daarom is Hij het begin der schepping Gods en de Eerstgeborene onder vele broeders. De meest bevoorrechte bij den Vader onder al de keurlingen der genade. Zoo loochent men dan ook de goddelijke persoonlijkheid des H. Geestes. Hij is alleen de kracht, of de invloed die van den Vader uitgaat. Geen Persoon in het Goddelijk wezen, met persoonlijke eigenschappen, maar enkel de mystieke kracht die van God uitgaat. Dit was als kettersch veroordeeld door de Kerk, en daartoe is dit artikel opgesteld om te bewijzen, dat de leer der Drieëenheid Gods, zuiver schriftuurlijk is. Hieruit blijkt ook duidelijk, dat de z.g.n. moderne leer, die ook de Godheid van Christus loochent, zoowel als

de persoonlijkheid des H. Geestes, niet modern is, in den zin van nieuw, maar bijna zoo oud is als de Nieuwe Bedeeling.

Wat de bewijzen betreft van de Drieëenheid Gods, acht de belijdenis de getuigenissen van het Oude Testament, niet zoo klaar als die van het Nieuwe. Zij zegt: "Hetgeen voor ons wat duister is in het Oude Testament, dat is zeer klaar in het Nieuwe." Dit wil niet zeggen, dat de leer der Drieëenheid uit het O. T. volstrekt niet te bewijzen is; maar alleen, dat het N. T. op dit punt, *nog* duidelijker is dan het Oude. Twee der voornaamste en duidelijkste bewijzen worden dan ook aangewezen in Gen. In hoofdstuk 1:26, 27 lezen we: "Laat *ons* menschen maken in ons beeld en in *onze* gelijkenis." Duidelijk bewijst dit vers een meerderheid der personen in God. En dan volgt daarop: "Alzoo schiep *God* de mensch in Zijn beeld." Daaruit merken we de eenheid Gods. In Gen. 3:22 lezen we: "Ziet de mensch is geworden als onzer één." In het "*onzer een*" wordt zeer specifiek gesproken van de persoonlijke onderscheiding in de meerderheid der personen. (Zie verder: Gen. 16:7, 9, 10, 11, 13; Exodus 33:14; alwaar gesproken wordt van den Engel des Verbonds als een openbaring van den Zoon, met goddelijke eigenschappen en evengelijk met den Allerhoogste, en toch van Hem persoonlijk onderscheiden. Ook in Num. 6:23-26 wordt een drievoudige zegen op het volk des Heeren gelegd. Ook in Deut. 6:4 heeft men sterk bewijs voor de eenheid, en ook de meerderheid van personen in God. In Ps. 139:7 komt duidelijk uit de Godheid des H. Geestes.)

Doch zooals gezegd is, komt de Drieëenheid klaarder en duidelijker tot openbaring in het N. Test. Dat ligt wel in den aard der zaak. Als eerst de Zoon vleesch is geworden, en de H. Geest is uitgestort en onder ons woont, wordt het duidelijk, niet alleen dat er meerderheid van personen is, maar dat er bepaaldelijk *drie* zijn die getuigen. Het eerste bewijs dat ons geleverd wordt in dit artikel, is in verband met het doopen van Jezus in de Jordaan. Daar wordt de Zoon gedoopt, en spreekt de Vader van uit den hemel, en ook komt de H. Geest op Jezus als een duif. In harmonie met dit drieërlei getuigenis bij den doop van Jezus, gebiedt Jezus ook te doopen in den naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes, Matth. 28:19. Zie verder de belofte des H. Geestes aan moeder Maria in Lukas 1:35. Ook de Apostolische zegegroet in II Cor. 13:13. Met betrekking tot dezen tekst houde men voor de aandacht dat het geheel in strijd is met de Schrift te zegenen in een anderen naam dan dien van God, Jes. 65:16.

Voorts staan ook aan te merken de bijzondere ambten en werkingen der drie personen, beide in de schepping en in het werk der genade toegepast aan de gemeente. Overal staat in de schepping het getal drie op den voorgrond. In de kleuren- en muziekwereld; in de sterrenwereld, zoowel als in 't familieleven der menschenkinderen. En in het leven des geloofs staat voor ons bewustzijn op den voorgrond de Vader als de Schepper en Onderhouder aller dingen, de Zoon als Verlosser en Redder der uitverkoren Gemeente, en de H. Geest als de Heiligmaker, die dat volk Gods heiligt en leidt tot in het Vaderhuis met zijn vele woningen. Een drieërlei openbaring dus van den éénen God, die persoonlijk te onderscheiden is in Vader, Zoon en H. Geest. Zoo is deze leer van de H. Drieëenheid altijd bewaard en onderhouden geweest door de ware kerk, van de tijden der Apostelen af tot nu toe, en daarom blijft de gemeente des Heeren instemmen met de betuiging van de twaalf geloofsartikelen, de belijdenis van Nicea (325) en die van Athanasius. Wat deze laatste betreft, wil men beweren dat zij niet van hem afkomstig is, en dat zij later door anderen is opgesteld. Aan de waarheid van haren inhoud doet dit echter geen afbreuk.

Ofschoon dit leerstuk van de Drieëenheid Gods van het allergrootste nut is voor de kennis der godzaligheid, zoo moeten we toch vooral op het praktisch nut van dit leerstuk letten. Het is geen op zichzelf staand leerstuk, maar het staat in het nauwste verband met de gansche orde des heils. Zij is het fundament van de leer der zaligheid. Verkiezing, verzoening, rechtvaardigmaking, heiligmaking, bekeering, heerlijkmaking, zij allen staan of vallen met dit leerstuk. Zij die b.v. de Godheid van Christus loochenen kunnen nooit spreken van een verzoening *door* en een geloof *in* Jezus. Want alleen de *Drieëenige* God is de rotssteen des heils, en de kennis van Hem is het eeuwige leven.

L. VERMEER

THE HIDDEN LIFE

We live our inmost lives alone:
At best we are but little known,
And even those who know us best
Have probed to find within our breast
That secret plan, that hidden source
Of life's expression. But, of course,
They probe in vain. The life lived there
No mortal soul may with us share,
Deep in the confines of the heart,
Where all life's misty issues start,
There is a hidden sphere, unknown
To others. There we live alone.

Alone! Alone! We long in vain
For sympathy to ease our pain;
For some heart that can understand.
But no! How wisely God has planned
To keep life's center and its throne
Reserved to Him, and Him alone!
We turn to God, and, seeking, find
What friends, however good and kind,
Gave not. He understands and feels;
He every bleeding heart-wound heals.
The realm we occupied alone
He fills. Our lives to Him are known.

The Hymn Question

(Reply to Wilfred G. Rottschafer)

The essay on Hymns, to which we now direct our attention, is signed Wilfred G. Rottschafer. Let us get before our eye a brief outline of this essay also.

I. Introduction.

The essayist promises in his introduction that as he proceeds he will give himself to a careful study of the matter, and by a method he calls analogy — a method that includes a definition of terms — arrive at right conclusions. He will thereupon consider with his readers the objections raised against the introduction of hymns in our public worship and show that these objections are invalid.

II. The body of the essay.

A. Part one of the body of the essay.

a. The essay sets out with defining the psalm and the hymn and concludes that the only difference between the psalms, as we sing them, and the hymns is, that the psalms comprise a sacred song, that turns out to be the incorporation of materials taken from the original hundred and fifty psalms of David only, while the hymn constitutes a song, whose materials were derived from the entire Scripture, Old and New Testament alike. The psalm, then, in the words of the essayist, "must confine itself largely to the shadow language of the Old Testament," while the hymn is free to sing all that is contained in Scripture.

b. Whereas (such is the implied conclusion) there is only this formal, technical difference between the psalm and the hymn, the essayist cannot understand why it is that some persons favor psalms and will frown on hymns.

c. He insinuates that in doing so these persons are ridiculously inconsistent; they are this for, though the sermon and the creed as well as the hymn is the incorporation of truth taken from the whole of Scripture, they (these persons) set themselves against the hymn and at once insist that the church should have its sermon and its creed.

d. The essayist knows, of course, that hymns are being opposed for other then merely technical reasons. He now mentions these reasons, and shows them up as invalid.

B. The second part of the body of the essay.

a. The essayist first attempts to establish the true worth of psalms and hymns by comparing fifty psalms with a like number of hymns.

b. A presentation of the facts in the case as gleaned from the comparison.

c. Other arguments advanced in favor of hymns.

Before I take hold of this essay, I want to make a few remarks of a general character. The last three essays of the series constitute an concerted attack upon my reasoning against the introduction of hymns in our public worship. Of course, I do not mind this at all. I rather welcome the attempt of these young men to overturn these reasonings of mine. This friction of opinions all serves to bring out and to enhance the truth about the matter. And what I am, or at least ought to be, interested in is not my reasonings but the truth. Any sincere attempt to show me up as being in error — an attempt springing up from the conviction that I actually am in error — I welcome. These young men, I feel, are very much in earnest. They strongly favor the introduction of hymns into our worship. To persistently show that another errs and then refrain from putting forth a serious attempt to expose the error, is to give evidence of being moved by dark and sinister motives. This often happens. These young men, however, impress me as being upright. They show that they have the courage of their convictions by their publications of a series of essays representative of an earnest endeavor to persuade me, and our people in general, to adopt their point of view. And their cogitations are actually of a kind that deserve careful consideration.

However, after carefully weighing all they have to say, I am still convinced that my stand on the hymn question is fundamentally right. And this implies, of course, that I am as strongly convinced that their stand is wrong. However, I, as well as these young men, am always willing to listen to reason. Let them weigh carefully my replies, and if weak, show them up as such. On the other hand, whereas I take these men to be honest, I trust, and I want them to trust that I am similarly disposed, that they will always be prepared to cheerfully bow before such a self-evident truth as the truth that twice times two is four.

The essayist sets out in the body of his writing with expressing his astonishment at the opposition shown hymns and at the preference given to psalms. He can't understand it. For the content of the Hymnal al well as the content of the Psalter is derived from Scripture, the only difference being that the materials for the one are derived from only one book of Scripture while the content for the other is taken from the whole of Holy Writ. So, then, the sole and real reason for all this opposition to hymns is, that hymns comprise a sacred song with a content derived from the whole of Scripture, instead of from *one* of its books. But if this reason for opposing hymns is valid, the opposition should turn against the sermon and the creed as well; for the text of the sermon may be selected from any book of the Bible, and as to the creed, what is a creed other than a formulation of truths that run through the entire Word, Old and New Testament alike.

So the writer, whose writing we now analyse, reasons. What have I to say by way of reply? First of all this: The reason for my opposition to hymns is not quite as ridiculous as this writer would have his readers believe. I certainly do not oppose hymns be-

cause hymns comprise a sacred song with a content, derived from the whole of Scripture, instead of from a single book of Holy Writ. Were this the reason I, to be consistent, should immediately cease to preach from the entire Word and confine myself to the book of Psalms. It seems to me, that these things were written in a moment of thoughtlessness. Does the writer actually believe that any sane person could be moved to oppose the introduction of hymns into public worship for a reason so obviously ridiculous? He should not have written this. Yet this is what he wrote. We quote: "It is evident, in the first place, that the difference between the psalm and a hymn is largely one of scope the psalms being confined to only one book of the Bible, while the hymn may draw its content from the entire Bible . . . . It is evident, in the second place, that because of this difference in scope there is also of necessity to a certain extent a difference in content. A psalm must confine itself largely to the shadow language of the Old Testament, while a hymn is free to sing all that is contained in the scriptures from the dawn of creation, as recorded in Genesis, to the coming of the Lord Jesus Christ . . . In the light of these facts we would ask, 'Why all this discrimination in the use of the Bible when applied to our service of song? We do not hesitate to preach the entire Word from the pulpit, to incorporate that same Word in its entirety in our creeds and confessions, but when it comes to . . . . "

It is plain, that in his great zeal to win men for his views, the writer failed to properly weigh the reasoning coming to the surface in that section of his essay we quote. This, of course, may happen to the best of us. But we say again, the reason for my opposition to the hymn is not, that the hymnologist, instead of confining himself to a single book of Scripture, draws upon the entire Word for his materials. To refuse to give to the hymn a place in our public worship for this reason would be most absurd.

The writer knows that there are other reasons. And he gave these reasons: (a) "We are told," he wrote, "that the freedom of hymn writers is too great; (b) They tell us, too, that because of this freedom the danger of false doctrine slipping into the church is greatly increased, and to support this contention point to many hymns the contents of which are not scriptural . . . . ; (c) Furthermore, they also tell us that history also plainly teaches that churches adopting the use of hymns have experienced spiritual decay; (d) Finally, the advice is given us that as long as the church is in her present weak, spiritual condition, and we have no hymn writer in our own group, we had better stick to the versified translation of the Psalms as we have them, which verily dismisses but does not solve the problem . . . . "

These objections and this advice were taken from my articles. What now is the reply of the writer? (a) "We are not informed of the fact, that this same freedom was a dominant factor in the formation of our creeds and is still exercised from week to week in the pulpit."

I have already replied to this in my foregoing article. To what I wrote I add the following: It is as the writer says, the minister of the gospel engaged in sermonizing, the church at large engaged in formulating a current truth of Scripture, as well as the Christian hymnologist, engaged in composing a sacred song, exercise freedom. The freedom of the church consists in formulating in a sacred phraseology of its own choosing, the current truths of Holy Writ. The freedom of the minister of the gospel consists likewise in the privilege, right and duty to receive into his soul revealed truth, to confess this truth as projected in the creed of his church — a creed he, too, promised to uphold and to defend — and in a sacred phraseology of his own choosing expound and explain the truth in agreement with the creed he, at the beginning of his ministerial career, so solemnly promised to defend. The freedom of the Christian hymnologist also consists in the privilege, right, and duty, to receive into his heart the truth of God's Word, to confess by his song this truth as projected in the creed he also, as a member of a distinct brotherhood, promised to champion and to explain and expound this truth in agreement with his creed. The hymn, as well as the sermon, must repose on a sound exegetical basis, and from the very nature of things is more or less expository, explanatory.

So, then, there is no essential difference between a hymn, a sermon and a creed. Yet, we allow the sermon and the creed and disallow the hymn. The writers, these four young men, can't understand how I can do so and still remain consistent. To disallow the hymn, so they reason, is to be compelled to disallow the sermon and the creed as well. On the surface it would seem so. Yet, as I explained in my former article, after thinking the matter through, we cannot help but see that the reasons for keeping our church door closed to hymns, are cogent enough. I am not going to quote my former article in support of this statement. But I do ask you to allow me to drive home the point in my former reasoning. True, we allow the sermon. There must be regular preaching of the Word. Consider, however, that a sermon, as to the use to which it is put, is no hymn. The sermon, as was already remarked, is preached but once. But the hymn, introduced into public worship, will be sung year in year out, century in century out, by young and old. To the hymn, introduced into public worship, the church, singing the hymn, points and says, should be able to say, should have the courage to say, Meet in this hymn or hymnal the official doctrine of our church; consider, that the ideas and sentiments coming to the surface in this hymn have been declared to be the true doctrine by the entire brotherhood singing the hymn. Know that the danger of this hymn, being in error, is so extremely remote that we, the church, approving this hymn, dare

to place it upon the lips of every member of our church, and upon the lips of every member of our church in their generations. Consider, finally, that, because the hymn introduced into public worship has received an official sanction, the members of the brotherhood, singing this hymn, unconsciously refrain from assuming toward this hymn a critical attitude. The thought that will take ever deeper root in the heart of the brotherhood is: this hymn must be sound, for it is a sacred song upon which has devolved the approval of the church.

How about the sermon? Is the same sermon being preached year in year out, century in century out? It is not. Is the sermon sung by the assembly and thus learned? It is not. And in a way, this is a good thing; for most of the sermons preached today are so mixed with error that the audience can do no better then to forget them. Do the churches point to the sermon and say, This sermon has been appraised and approved by the entire church and declared to be expressive of sound doctrine. Therefore meet in this sermon the official doctrine of our churches, and consider that the views and sentiments coming to the surface in this sermon have been declared to be the true doctrine. Know that the danger of this sermon being in error is so extremely remote, that our churches dared to place it upon the lips of all the members belonging to our brotherhood and upon the lips of all these members in their successive generations? No, indeed. Does the listening assembly say of the sermon to which it listens, It must be sound, because upon it rests the approval of all our churches? Indeed not. I assure you, that if the church would demand of me say some fifty sermons to be converted into hymns for public worship, the sweat would break out on me on all sides. Not that I lack the conviction, that my sermons are fundamentally true. I have this conviction. And any one shouting in my ears, that my sermon is not true must, of course, make this plain to me. But to permit any of my sermons to be converted into hymns for public worship is a different matter. I would first want the truth in those sermons to flower in the hearts of all our people for years and years before I could consent to such a thing. Verily, the sermon, as to the use to which it is put, is no hymn. Hence the argument we have been considering is invalid. We see now how exceedingly imperative it is, that a sacred song, introduced into public worship be doctrinally sound, and how absolutely necessary it is, that a distinct brotherhood be able to declare, The possibility that this song is in error is so remote, that without any compunction of conscience we introduce it into our public worship. Should we allow ourselves to say this of an imported hymnal, of a hymnal comprised of songs collected, appraised, and approved within a space of three, or four, or five years? Surely not.

But how about the creed? Is not the creed essentially a hymn, and are we not therefore compelled to allow the one as well as the other? I have met this argument in my former article and have nothing more to add.

b. The reply of the writer to objection b. The objection is: The free hymn is a formidable instrument for the easy conveyance of penicious doctrine into the church. The hymnals now in use are proof of this. The writer concedes that this danger is real enough, but adds: "This fact does not excuse them from the duty rightly to divide the Word of Truth, also in the singing of the gospel, but that it should rather spur us on to a more diligent search of the scriptures to see whether the songs, the writers of hymns present to us, be true or not." The reasoning here is plain: the churches whose sacred song is in error should not eject the hymn from their public worship but should put forth an earnest efford to supply themselves with songs that are fit to be song. Such is also our duty, namely, to appraise the existing hymns and appropriate them such as are fit for public worship. In other words, our duty is to *import* a sacred song that is doctrinally sound. What these brethren conceive to be our duty, to wit, the importation of a hymnal, I hold to be radically wrong. My stand is that the only free song we may pronounce fit and safe for our public worship, is a song that springs from and for years and years has flowered on our own heart-soil, breaths a distinctively Reformed spirit and thus sets forth the truth in agreement with our distinctively Reformed creed. I maintain, further, that until the Lord blesses us with this song, we are in duty bound to keep ourselves to the Psalter exclusively. My stand may be wrong. If so, I wish these brethren would make this plain to me; make plain to me that our duty is what they say it is. That these brethren actually maintain that it is our duty to import a hymnal is evident from the writer's, with whose essay we now deal, reply to the advice he took from my articles. "Finally, the advice is given us," he writes, "that as long as the church is in her present weak, spiritual condition and we have no hymn writer in our own group, we had better stick to the versified translation of the Psalms as we have them, which verily dismisses but does not solve the problem . . . . " That these brethren are also in favor of combing the entire field of sacred literature for hymns, is especially plain from the following lines of Mr. Voss' article. We quote: "Finally, to contend that the hymns of one ecclesiastical body are inferior to those of another (allowing that the authors resident in such bodies are spirit-filled) is to contend that the work of the Spirit itself is fluctuating, inferior, and superior."

In the second part of his essay, the writer presents the fruits of his study of twenty-five Hymns and twenty-five Psalms. We quote: "As regards their scriptural soundness, it may be said of the psalms, investigated in our comparison, that all proved to be reasonably sound, though not perfect, human inter-

pretations of the scriptures . . . . Of the twenty-five hymns, which received our attention, this cannot be said. Five of these hymns gave evidence either of unsound interpretations of the scriptures or failed to sound any direct Biblical theme, while two additional hymns, which although they cannot be said to be unscriptural, nevertheless leave room for doubt as to the meaning of their contents." These observations are in full harmony with what I wrote in my previous article about the superior doctrinal soundness of the versified scripture or psalm. I wrote: "It follows from the very nature of things that the free sacred song is much more apt to be corrupt than the versified scripture. And that for the simple reason that the latter is what it is, to wit, a versified scripture. The very fact that a poet sets himself to the task of versifying a scripture is by itself a sign, that he is bent upon reproducing in song the truth. For it again follows from the very nature of things, that if he were of a mind to corrupt the Word of God and thus to popularize a lie, he would not tie himself down to a text but would chose as his medium of expression the free song." Mr. Voss is now in the possession of some evidence that his contention to the effect that a versified scripture is as apt to be corrupt as a free hymn is wrong.

Another thing that the writer's comparison opened his eyes to is the need of a hymnal that will omit all hymns of a positively harmful or doubtful character. But the writer should first make plain that we need a hymnal at all. In the sequence he attempts to do this very thing. His reasonings are six in number.

Reasoning 1. "By limiting ourselves in our sacred song to the hundred and fifty psalms of David, we set these scriptures apart. The result is, that they cease to be the Word of God and drop to the level of a fine piece of literature." Is it really as bad as this? I can't see it. True, to reject a book from the Bible or the Canon is to declare that the rejected book is not the inspired Word of God. Are we actually denying the canonicity of the hundred and fifty psalms of David by limiting ourselves in our sacred song to these psalms? That is the brother's contention. The Hollander would say, "Rottschafer slaat nu door."

Reasoning 2. " . . . . it is the duty of the church also in song to express the complete truth of the Word of God as is done in preaching and teaching and incorporated in our creeds and confessions. This the book of psalms, separated from the Word of God does not do, and it follows that any rigid versification of this part of scripture must of necessity share its lack of completeness." I agree to this, providing the Lord would give us the necessary talent to produce this song. But if our churches must choose between limiting themselves in its sacred song to the versified scripture or hundred and fifty psalms of David and importing a hymnal, I am of the conviction that our churches are in duty bound to choose limiting themselves to these psalms.

Reasoning 3. "Of the living Christ the entire Old Testament, including the book of Psalms speak only in a prophetic way . . . . " For the remainder of this paragraph I refer the readers to the brother's essay. True it is, that the psalms of David promise the Christ and that the New Testament scriptures are a record of the fulfilment of this promise. It is true, that the psalms do not declare the salvation of God in New Testament language. But I purpose to make plain in a following article that this is not nearly as serious a disadvantage as some would have us believe.

Reasoning 4. "In a word, the book of psalms has a share in the shadow language of the Old Testament and this language is reflected in the Psalter." I will not insert here the paragraph of which the above sentence is the introduction. Let the readers turn to the brother's article and read to the end. My comment is that, though the brother, of course, meant no harm, he nevertheless reasoned the entire Old Testament into oblivion. According to the brother's reasoning the Old Testament Scriptures are without worth for the New Testament church. Attend to the following statements taken from the paragraph in question. The brother's remark on the prayer in our Psalter, numbered 320 is: "This prayer no longer fits the New Testament church which can say with Simeon in the temple, 'Mine eyes have seen thy salvation.' " Another illustration: "No. 336 of the Psalter, 'For thy word and thy salvation, Lord, my eyes with longing fail." The brother's comment reads: "Here again the psalmist expresses a longing for the appearance of the Word made flesh, but the New Testament church need not express this longing, for the Word was made flesh." The brother continues: "It may be argued that even more in the new dispensation the salvation for which the psalmist longed, is not completed, and that therefore, these words are still appropriate. Although this statement in itself is certainly true, it must nevertheless be admitted, however, that this was not the purpose of the writer . . . " If the brother had known the implication of a statement of this kind, I feel certain that he would never have made it.

The brother seems to have felt, that his reasoning don't do at all for he put the question: "Is the Old Testament, then, of no value to the New Testament church. We answer decidedly in the affirmative."

If the brother is of the conviction that the Old Testament scriptures have value for the church of the new dispensation, he must declare his reasoning false.

In a following article I purpose to uncover the fallacy of the reasoning in question. In this article I will make plain, that without this so-called shadow language the faith of New Testament believers cannot flower.

G. M. O.